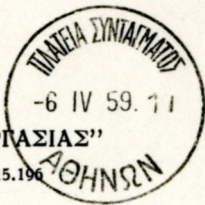

ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟ

“ΓΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ”

ΑΡΑΧΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΑΥΚΑΒΙΤΤΟΥ 2, ΤΗΛ. 615.196

Α Θ Η Ν Α

ΟΜΑΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

(ΑΠΡΙΛΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΪΟΣ 1959)

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ: 10 — 1 Π. Μ., & 6 — 9 Μ. Μ., ΠΛΗΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

Τ Ο

“ Π Ρ Α Κ Τ Ο Ρ Ε Ι Ο
Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ι Κ Η Σ
Σ Υ Ν Ε Ρ Γ Α Σ Ι Α Σ ”

Σ Α Σ, Κ Α Λ Ε Ι Ν Α Π Α Ρ Ε Υ -
Ρ Ε Θ Η Τ Ε Σ Τ Α Ε Γ Κ Α Ι Ν Ι Α Τ Η Σ
Ε Κ Θ Ε Σ Ξ Ε Ω Σ Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Η Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α Σ,
Π Ο Υ Κ Α Μ Ν Ε Ι Σ Τ Ι Σ 7 Α Π Ρ Ι -
Λ Ι Ο Υ, Ω Ρ Α 7 Μ. Μ. Κ Α Ι Θ Α
Κ Ρ Α Τ Η Σ Η Ο Λ Ο Κ Λ Η Ρ Ο Τ Ο Ν
Μ Η Ν Α. Π Ρ Ο Κ Ε Ι Τ Α Ι Γ Ι Α Π Α -
Ρ Ο Υ Σ Ι Α Σ Η Ε Ρ Γ Ω Ν Τ Η Σ Α '
Ο Μ Α Δ Α Σ, Ε Κ Σ Υ Γ Χ Ρ Ο Ν Ω Ν
Ζ Ω Γ Ρ Α Φ Ω Ν Ε Ι Δ Ι Κ Ω Ν Σ Τ Η Ν
Τ Ε Χ Ν Η Τ Ο Υ Π Ο Ρ Τ Ρ Α Ι Τ Ο Υ. Ε Ν
Σ Υ Ν Ε Χ Ε Ι Α Τ Ο Μ Α · Ι · Ο Θ Α Ε Κ -
Τ Ε Θ Ο Υ Ν Ε Ρ Γ Α Ν Ε Ω Ν Κ Α Ι
Ν Ε Ω Τ Ε Ρ Ω Ν

1959

8

ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟ
"ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ.,

ΕΛΛΗΝΕΣ
ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΟΙ

707.4
GR
1959
ΕΛΛ

ΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

Θίμω
Γ

Η Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Ἡ αὐτούσια παρουσία τοῦ ἀνθρώπου σ' ἓνα ἔργο τέχνης ἔχει ἐξαιρετική καὶ πρωταρχική σημασία μὲ τὴν ἄμεση ἐπίδρασή της—μᾶς βάζει κατάντικρυ μὲ τὸ συνάνθρωπο, μὲ τὸν ἑαυτό μας, μὲ τὰ ἄπειρα προβλήματα ποῦ θέτει: ψυχικά, πνευματικά, καλλιτεχνικά. Ἄν συλλογιστοῦμε μάλιστα ὅτι ἡ Τέχνη πρῶτα - πρῶτα καὶ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἀνθρώπινη λειτουργία, σκοπὸς καὶ πεδίο μελέτης της εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἴτε στὴν ἀτομική του ψυχική ὄντοτητα εἴτε στὶς κοινωνικές του σχέσεις καὶ πράξεις. Ἡ προσωπογραφία εἶναι ἔτσι ἀπὸ τὰ κύριά της ἐνδιαφέροντα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τεράστιο πεδίο καλλιτεχνικῆς ἄσκησης καὶ ἀφάνταστη ἢ ποικιλία τῶν μορφῶν ποῦ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἓνας καλλιτέχνης καὶ νὰ φωτίσῃ ἀπὸ καινούργιες πλευρὲς τὸ δράμα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ διάρθρωση τοῦ σώματός του εἶναι ἀνεξάντλητη πηγὴ μορφῶν, συνδυασμῶν καὶ ἀποχρώσεων μὲ τὴ στάση, τὴν κίνηση καὶ τὴν χειρονομία τῶν ψυχικῶν ἢ πνευματικῶν ἐκφράσεων ποῦ κορυφώνονται στὸ φυσιογνωμικὸ του σχηματισμὸ. Κ' ἐδῶ μάλιστα εἶναι ὁ εὐγενέστερος ἄθλος τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἀγῶνα.

Ἡ ἐπιθυμία πάλι νὰ δοθῇ στὸ ἄτομο ποῦ χάνεται καὶ ἀφανίζεται μὲ τὸ θάνατο ἢ ἀθανασία τῆς εἰκόνας ὀδηγεῖ στὴν π ρ ο σ ω π ο γ ρ α φ ί α. Αὐτὴ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα εἶδη τῆς τέχνης, τὸ πνευματικώτερο, ὅσο κι' ἂν ἡ παρουσία του καὶ ἡ ἀκμή του πέφτει ὄχι στὴν ἀρχή, ἀλλὰ σὲ προχωρημένο στάδιο τῆς ἐξέλιξής του. Βασικὸ ἔργο της εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ ἀποδοθῇ τὸ φυσικὸ πρότυπο κ' ἔτσι εἶναι δεμένη μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἄλλ' αὐτὴ μπορεῖ νὰ νοηθῇ ἢ ἡ ἀπλὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση μὲ τὰ τυχαῖα ἀτομικά της γνω-

ρίσματα ή ή έξυψωμένη ανθρώπινη ύπαρξη και στη σωματική και στην πνευματική της υπόσταση. Κ' έδω άς θυμηθούμε τά λόγια του Μεγάλου Ναπολέοντα στο ζωγράφο του Δαβίδ : ποιός θά ξέρη μετά έκατό χρόνια πώς ήταν τó πρόσωπο και τά χαρακτηριστικά του άνθρώπου ; 'Ο καλλιτέχνης πρέπει νά βρῆ μονάχα τó χαρακτήρα εκείνου που μπορούσε νά οδηγή στη νίκη τά στρατεύματά του, νά τούς έμπνεύση όρμη, θάρρος και αυτόπεποιθηση...

Κύριο χαρακτηριστικό είναι ή όμοιότητα, όχι απόλυτη, με έπιλογή από τά ούσιώδη στοιχεία της, κι' αυτή είναι ή σπουδαιότερη έργασία του καλλιτέχνη. 'Αλλά κι' ό ίδιος ό καλλιτέχνης αλλάζει τρόπο έργασίας και μεταδίδει διαφορετική ψυχική ζωή σε διάφορες χρονικές στιγμές της ζωής του : Νέος προσπαθει νά συλλάβη τήν έπιφανειακή όψη του προσώπου, ένω άργότερα φτάνει σε μιá έσωτερικώτερη άντίληψη, πιό ήρεμη έξωτερικά, αλλά με βαθύτερο ψυχικό περιεχόμενο. Παράδειγμα χαρακτηριστικό του Φράνς Χάλς τά δυό πορτραίτα, ένα στη Βιέννη και τó ίδιο στις Βρυξέλλες. 'Αλλά πόσο βάθυνε τó πορτραίτο στις Προϊστάμενες του Νοσοκομείου που ζωγράφισε περασμένα τά 83 χρόνια του. "Ένας κριτικός λέει γι' αυτές : «μονάχα ένας ζωγράφος φορτωμένος από χρόνια και ζωή μπορούσε νά παραστήση στά κεφάλια και στά χέρια (πρό πάντων σ' αυτά τά τελευταία) τó ξεχείλισμα εκείνο της πείρας, της ίστορίας και της συνείδησης ότι πλησιάζει ό θάνατος.» Τά χέρια μάλιστα για τούς μεγάλους ζωγράφους έχουν έξαιρετική εύγλωττία : τά χέρια στο Μυστικό δείπνο του Λεονάρδου, τά έξαυλωμένα χέρια του πιανίστα στο κοντσέρτο του Τζωρτζιόνε, τά ένωμένα σε προσοχή και άνάταση του Ντύρερ και πορτραίτα του Γκραίκο που γι' αυτά λέει ό 'Ισπανός Ούναμουνο : 'Ο Γκραίκο μάς δίνει τó μεγάλο μάθημα ότι τά χέρια είναι πιό πολύ άποκαλυπτικά από τó λόγο. 'Ο γνωστός Γάλλος γλύπτης Ντεσπιώ, περίφημος για τά πορτραίτα του έλεγε : «Για νά κάμη κανείς μιá προτομή φτάνει μιá ώρα. 'Αλλά αυτή τήν ώρα τήν περιμένει κανείς πολλές φορές όλόκληρα χρόνια.»

Και θυμηθήτε τή Τζιοκόντα του Λεονάρδου, τή βαθύτερη και τελειότερη ψυχογραφική μελέτη μιás γυναίκας που έγινε από χέρι ζωγράφου.

"Ας ίδουμε τί ρόλο παίζει τó πορτραίτο, όπου ή απόδοση της προσωπικότητας είναι τó κύριο πρόβλημα, στη μοντέρνα τέχνη. 'Ιδού τί λέει για τόν περίφημο «Νέο Φιλόσοφο» του Πικασσό ό γνωστός ζωγράφος και κριτικός 'Αντρέ Λότ : «ό Νέος φιλόσοφος ξεδιπλώνει σαν τις σελίδες μιás πολύτιμης σολωμονικής τις όψεις που έχουν χάραξει στο προσωπό του οί σκιές, τά φώτα και τά ήμίφωτα—άγαλλιαση του ζωγράφου και ποιητική μαγεία του θεατοῦ του μέλλοντος. Δέν έχει βέβαια τόση έξωτερική όμοιότητα όση ένα κεφάλι έμπρεσσιονιστοῦ, αλλά άσφαλώς περισσότερη άν πρόκειται νά έρμηνεύση με τή βοήθεια αίσθητων ίερογλυφικών τήν έσωτερική εκείνη ζωή που ζητού-

νε συνήθως νά έκφράση...». Κι' ένας συντηρητικός κριτικός παρατηρεί : «χωρίς νά παραγνωρίσουμε τά πλαστικά προσόντα του μεγάλου 'Ισπανού δεξιότηχνη (του Πικασσό) μπορούμε νά ποῦμε ότι ό πίναξ αυτός δέν είναι πορτραίτο φιλοσόφου, αλλά είναι φτιασμένος με άφαιρέσεις και μάς θυμίζει τήν έποχή που διηγείται ό Καρκό, όταν ό Πικασσό άκολουθούμενος από έκατό λογοκλόπους έδινε τόν τίτλο «πορτραίτο του πατέρα μου» σ' έναν πίνακα που παρίστανε κάσσοξ ξεφορτωμένες σε μιá προκυμαία του Σηκουάνα !

Χωρίς νά κάμουμε τήν 'Ιστορία του πορτραίτου θέλουμε νά δείξουμε ότι κι' αυτό καθρεφτίζει τή νοοτροπία και τεχνοτροπία κάθε έποχής. Μένει όμως πάντα σε κάθε έννοια πορτραίτου ή άρχική του σημασία : νά δίνη δηλ. τά βασικά χαρακτηριστικά του παριστανόμενου, έξωτερικά και έσωτερικά και μάλιστα αυτά τά δεύτερα. Κι' αυτό μπορεί νά τó έπιτύχη ένας άληθινός καλλιτέχνης όση άφαίρεση κι' άν κάμη, όσο πιστότερα κι' άν μεταχειριστῆ τά σύγχρονα παραστατικά μέσα, άφαίρεση, διαίρεση των χρωμάτων, διάλυση της έπιφανείας σε χρωματικές κηλίδες, σχηματοποίηση, ένταση του χρώματος, κ.λ.π.

Στη νεώτερη έλληνική τέχνη τó πορτραίτο παρουσιάζεται πρώτα στα 'Επτάνησα κι' έπειτα στο έλληνικό Κράτος μόλις άρχίζει νά σχηματίζεται ή άστική τάξη της όποιας είναι παιδί, κορυφώνεται με τούς τρεις μεγάλους ζωγράφους Γύζη, Λύτρα και 'Ιακωβίδη και συνεχίζεται μέχρι σήμερα με άξιους άντιπροσώπους. Παραδείγματα μπορεί νά ίδῷ κανείς και στην έκθεση αυτή.

Α. Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

1. 'Αγγελίδου Μαρία

(*Οδός Καλύμνου 20, τηλ. 874.104, 'Αθήνα*)

Γεννήθηκε στο Ναύπλιο, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1925, ἐφοίτησε στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν ἕνα ἔτος καὶ παρακολούθησε μαθήματα ἐπὶ μίαν τετραετίαν κοντὰ στὸ ζωγράφο Ἀριστ. Βασιλικιώτη. Μετέβη καὶ παρέμεινε ἀρκετὸ διάστημα στὴν Ἰταλία ὅπου ἐπεσκέφθη καὶ ἐμελέτησε Μουσεῖα, ἀρχαιότητες καὶ ἄλλα ἔργα τέχνης ἐργασθεῖσα μὲ πολλὴν διάθεση. Ἐπιστρέψασα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῆς παρουσίασε ἐργασία τῆς στὴν Ε΄ Πανελληνίῳ ἔκθεση, ὀργάνωσε κατὰ διαστήματα δυὸ ἀτομικὲς ἐκθέσεις, (ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα πέρυσι) ἔλαβε μέρος σὲ πολλὰς ὁμαδικὰς καὶ ἀνemίχθη ζωηρῶς στὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ τῆς πρωτεύουσας.

2. Ἀργυρὸς Οὐμβέρτος

(*Οδὸς Ροστὰν 35, τηλ. 880.097, συν. Κυπριᾶδῃ, 'Αθήνα*)

Ἐγεννήθη στὴν Καβάλλα ἀπὸ γονεῖς ἐκ τῆς Νιγηρίτας Σερρῶν. Ἐσπούδασε στὸ Σχολεῖο Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πολυτεχνείου, μὲ καθηγητὴ τὸν Νικηφόρο Λύτρα, ἀποπερατώνσας αὐτὸ στὰ 1904 μὲ τὸν βαθμὸ ἄριστα. Στὰ 1907 ἔλαβε μέρος στὸν Ἀβερῶφειο διαγωνισμὸ ἐπιτυχῶν πρώτο Βραβεῖο ὑποτροφίας. Μετέβη τότε στὸ Μόναχο ὅπου ἐνεγράφη στὴν ἐκεῖ Καλλιτεχνικὴ Ἀκαδημία παραμείνας μέχρι τὸ 1911, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἔτυχε δυὸ ἐπαινῶν καὶ δύο μεταλλίων. Ἀκολούθησε ἐκπαιδευτικὸ ταξεῖδι ἀξιοποιήσεως τῶν σπουδῶν του, στὴ Γαλλίαν, Ἰταλίαν, Αὐστρίαν, Παλαιστίνην, Αἴγυπτον, Κωνσταντινούπολιν καὶ Ἅγιον Ὄρος μὲ κατάληξιν στὴν Ἀθήνα καὶ κατόπιν ἐπιστροφήν στὸ Μόναχο πρὸς μόνιμον ἐγκατάστασιν. Ἐκεῖ ἐξέθεσε ἐπανειλημῶς, ἰδίως στὴν Glas Palast. Μετέσχε ἐκθέσεων στὴ Βιέννη, Βερολίνο, Φραγκφούρτη, Δρέσδη, Ἀννόβερο, Στοκχόλμη, Ρώμη καὶ τελευταία στὴν Μπιεννάλῃ τῆς Βενετίας. Σὲ διαγωνισμὸ προκηρυχθέντα στὰ 1929 γιὰ τὴν πλήρωσιν κενῆς ἔδρας ζωγραφικῆς εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν ἐξ ἀφορμῆς ἀποχωρήσεως τοῦ τότε διευθυντοῦ τῆς Γ. Ἰακωβίδη, ἐπέτυχε παμψηφεί καὶ διαρίσθη τακτικὸς καθηγητὴς. Ἀργότερα ἐξελέγη Ὑποδιευθυντὴς ὡς καὶ Διευθυντὴς τῆς, ἐπανεκλεγεί 3 κατὰ συνέχεια φορές. Στὸν ἑλληνοαλβανικὸ πόλεμον ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου Στρατοῦ, ἀπεικόνισε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔπος μὲ 32 πίνακες τοῦ κατέχει τὸ Γεν. Ἐπιτελεῖο, προορίζοντάς τους γιὰ τὸ Πολεμικὸ Μουσεῖο. Τὸ ἔργο τοῦτο τιμῶσα ἡ Ἀκαδημία τοῦ ἀπένευμε τὸ Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν 1953. Ἔργα του εὐρίσκονται εἰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς Πινακοθήκας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

3. 'Ασπριώτη Κλεονίκη

1865 — 1938

Γεννήθηκε στην ελληνικώτατη Βάρνα, πόλη της Βουλγαρίας, πάνω στον Εύξεινο. Νεαρωτάτη παλεύουσα με τις οικογενειακές προλήψεις έφυγε για την Πράγα για να σπουδάσει ζωγραφική κοντά σε μεγάλο Τσέχο δάσκαλο. Ο καλλιτέχνης ξεφεύγοντας την επίδοσή της στην Τέχνη, μένει τόσο έκπληκτος από το ταλέντο της που κατορθώνει και της εξασφαλίζει από φιλόμουσο Τσέχο γέροντα και εκατομμυριούχο ύποτροφία 300 φρ. με την οποία φεύγει άμέσως για το Μόναχο. Την εποχή αυτή μεσουρανάει στη Βαυαρική αυτή πόλη και πρωτεύουσα των Εικαστικών Τεχνών ο Νικόλαος Γύζης, ο οποίος και την ανέλαβε. Κοντά στο μεγάλο καλλιτέχνη ή έλπιδοφόρα σπουδάστρια κάμνει επί δύο έτη αληθινά θαύματα. Έξαφνα ο πλούσιος Τσέχος πεθαίνει αλλά μένει ακόμα τρία χρόνια με την καθοδήγηση του Γύζη στο Μόναχο, και υπό συνθήκας μαρτυρικής ζωής. Από τη Βαυαρία φεύγει για το Παρίσι, όπου μένει τέσσερα περίπου χρόνια και συνεχίζει την 'Οδύσειά της στη Βιέννη, ύστερα πάλι στο Παρίσι, όπου επί 11 χρόνια απασχολεί σοβαρά τους φιλότεχνους και τους μεγάλους ζωγράφους μεταξύ των οποίων και πολλούς σημαντικούς περιωπής όπως ο Benjamin Constant, Paul Leroy, Blanche κλπ. Κάμνει τότε συνεχώς ατομικές εκθέσεις για να επιδείξει την Τέχνη της και να μαζέψει και χρήματα που οι έπιτυχίες των είναι εξασφαλισμένες. Έπτά παρουσιάσεις στο Σαλόν του Παρισιού και στίς τρεις πήρε τιμητικό μετάλλιο. Τέλος, η Διεθνής 'Ακαδημία Καλών Τεχνών και Γραμμάτων που έχει μέλη της τον Ροντέν, τον Μπαρτολομέ, τον ντ' Αννούτσιο, τον Σεραντιέ, τον Κίπλιγκ, τον Ρενιέρ, τον Ανατόλ Φράνς την ανακηρύσσει μέλος της και της κοινοποιεί την εκλογή της μ' έπιστολή. Στο μεταξύ έχει κηρυχθεί ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος και εργάζεται πάνω στο ήρωμα μνημειώδες έργο του Πατριάρχη 'Ιωακείμ. Μεταφέρει τα έργα της για ν' αποφύγει τις καταστροφές στη Ρουμανία σ' ένα κτήμα της οικογενείας Νεγρεπόντη, αλλά περνούν οι Γερμανοί και καίουν τα πάντα. Αυτό της κόστισε πολύ και από τη θλίψη της πέθανε αργότερα, πονεμένη.

4. Βασιλείου Γεωργία

(όδος Στουρνάρα 25α 'Αθήνα)

'Εγεννήθη στα 1912 στας 'Αθήνας και ένεγράφη στην 'Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών απ' όπου άπεφοίτησεν κατά το 1941 - 1942 ως σπουδάστρια των καθηγητών Ουμβέρτου 'Αργυρού και 'Επ. Θωμοπούλου. 'Αργότερα, μετέβη στο Παρίσι όπου παρακολούθησε τα μαθήματα της Ecole des Beaux Arts. Έν συνεχεία επί διετία έσπούδασε εις την 'Ακαδημία Ζωγραφικής του Αντρέ Λόττ. Κατά την παραμονήν της στο Παρίσι έλαβε μέρος σε πολλές εκθέσεις οργανωθείσας από το Σαλόν d'Hiver, Exposition des Beaux Arts, Exposition des Artistes Français, Salon d'Automne κατά την διάρκεια των οποίων εκτός από τας καλὰς κριτικάς που είχε, διετέθησαν και πολλά έργα της. Μετά την έπιστροφή της στην 'Ελλάδα έπραγματοποίησε κατά το 1953 την πρώτη ατομική της έκθεση. Πέρυσι διοργάνωσε την δευτέραν που υπήρξε πλέον έπιτυχής από την προηγούμενη. Μετέσχε σε πολλές από τας Πανελληνίους εκθέσεις, καθώς και σε άλλας ομαδικάς. Έργα της, ιδίως πορτραίτα εύρισκονται σε πολλά δημόσια ιδρύματα ως και ιδιωτικές συλλογές.

5. Βασιλικιώτης 'Αριστ.

(όδος 'Ιθάκης 19α, τηλ. 815 898, 'Αθήνα)

'Εγεννήθη στη Ρωσική Εύπατορία παρά την Κριμαία στα 1902 και έσπούδασε εκεί σε ρωσικό Γυμνάσιο. 'Ακολουθώς παρακολούθησε ζωγραφική και

ωπογραφία στη Σχολή Καλών Τεχνών των Παρισίων. 'Εξέθεσε στο «Σαλόν ντ' Ωτόν» στα 1925 και στο «Σαλόν ντε Τουλερι» στα 1926. 'Επίσης στην 'Αντίς - 'Αμπέμπα πρωτεύουσα της 'Αβυσηνίας όπου διέμεινε επί δύο έτη (1933 - 1935). 'Αργότερα μετέβη στο Παρίσι όπου στην Γκαλερί Καρντώ παρουσίασε σε μιαν ατομική έκθεση στα 1935 έργα του. 'Ακολούθησαν δυο εκθέσεις στην Αίγυπτο (1940 και 1946). Το 1939 οργάνωσε προσωπική του έκθεση στη Στοκχόλμη. Μετέσχε σε ομαδικές εκθέσεις εις Σουηδία και 'Ιταλία, 'Επανειλημένως έκαμε πολλές ατομικάς εκθέσεις στην 'Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Χαλκίδα και μετέσχε σε όλες τις Πανελληνίους. Τελευταία έλαβε μέρος στη Διεθνή Έκθεση Τυνησίας.

6. Βιέννα Χαρά

(όδος Σειρήνων 6, τηλ. 99.888), Π. Φάληρο)

Γεννήθηκε στην 'Αθήνα, αλλά τα παιδικά της χρόνια, τα πέρασε στην Αίγυπτο. Παρακολούθησε μαθήματα ζωγραφικής, στην 'Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών κοντά στον καθηγητή 'Αργυρό και γλυπτικής στα εργαστήρια των καθηγητών Κ. Δημητριάδη και Μ. Τόμπρου και τελείωσε τη Σχολή στα 1945 με τιμητικές διακρίσεις. 'Η α' ατομική της έκθεση έγινε τον άλλο χρόνο υπό την αιγίδα του «Νεοζηλανδικού Συνδέσμου» και κατόπιν ακολούθησαν άλλες με την «Ομάδα των 17», τας Πανελληνίους καθώς και της «Φιλολογικής Στέγης» Πειραιώς, και του 'Αμερικανικού Κέντρου Πληροφοριών. Στα 1951 έβραβεύθη από διαγωνισμό του Σχεδίου Μαρσάλ και αργότερα συμμετέσχε σε διεθνή Έκθεση που οργανώθηκε στη Σπέτσια της 'Ιταλίας, λαβούσα τον γ' έπαινο. 'Οργάνωσε μέχρι σήμερα 11 ατομικές εκθέσεις, έλαβε μέρος σε 3 Πανελληνίους, σε όλες του Καλλιτεχνικού Σωματείου 'Ελληνίδων, σε μια ομαδική της Ν. 'Υόρκης, στο Διεθνές Φεστιβάλ της Μόσχας όπου και έλαβε άργυρουθν βραβείον μετά διπλώματος. Έργα της υπάρχουν σε ιδιωτικές συλλογές στην 'Ελλάδα και το έξωτερικό, — όπως το Κάιρο, Μονακό, 'Ιταλία, 'Ελβετία, 'Ην. Πολιτείες κ.ά.

7. Βικάντος Σπύρος

(όδος Σωκράτους 23, τηλ. 58.418, 'Αθήνα)

Γεννήθηκε στην Κεφαλονιά στα 1874. Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών με ύποτροφία του τότε Μητροπολίτου 'Αθηνών Γερμανού με δάσκαλο τον Νικηφ. Λύτρα. Έν συνεχεία μετέβη στο Μόναχο για άνωτερες σπουδές και ένεγράφη στην 'Ακαδημία Καλών Τεχνών με δασκάλους τον 'Ελληνα ζωγράφο Ν. Γύζη και το Γερμανό καθηγητή Λέοτς. Μετά από ένα έτος του άπονέμεται το πρώτο βραβείο μεταξύ των διαγωνισθέντων διαφόρων έθνικοτήτων. 'Ακολουθούν πλείστα βραβεία και διακρίσεις. 'Επιστρέψας στας 'Αθήνας διορίζεται καθηγητής της Α. Σ. Κ. Τ. όπου έδίδαξε επί τριακονταετίαν και είχε μαθητάς, σημερινούς έκλεκτους ζωγράφους όπως τον Γεωργιάδη, Γουναρόπουλο, Γιαννάκο και άλλους. Στα 1952 η 'Ακαδημία 'Αθηνών τον τιμά με το 'Αριστείον της και ο Βασιλεύς με το χρυσό σταυρό του Γεωργίου του Α'. 'Επίσης η Γερμανική Κυβέρνησις του άπονέμει τον άνώτατον Γερμανικόν Σταυρόν και η 'Ακαδημία του Μονάχου τον κηρύσσει έπίτιμον καθηγητή της. Έργα του εύρισκονται σε πολλά μουσεία της Εύρώπης. (Μόναχο, Παρίσι, 'Ελβετία, 'Ιταλία) και 'Ελλάδος καθώς και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές.

8. Βισώρης Μίμης

1902 — 1945

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το Σεπτέμβριο του 1902. Στην αρχή πέρασε τα παιδικά του χρόνια σε γαλήνη, αλλά κατόπιν άλλεπάλληλα οικογενειακά του δυστυχήματα τον κλόνισαν και έπηρέασαν την εύαίσθητη ψυχή του. Έτσι, μετά

τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ἤρθαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν ὄλοι στὴν Ἀθήνα. 16 χρονῶν πρωτάρχισε νὰ ζωγραφίζει κι' ἀπ' τὰ πρῶτα του ἔργα ἦταν ὁ μακαρίτης ὁ Βέλμος ὡς ἐνδιαφέρων τύπος. Γράφτηκε καὶ στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, ἀλλὰ φοίτησε μόνο μερικὲς ἐβδομάδες γιατί δὲν τοῦ ἄρεσε. Προτίμησε νὰ ζωγραφίζει ἐλεύθερος. 18 χρονῶν ἔκαμε τὴν α' τοῦ ἐκθεσῆ, ποῦ ἡ κριτικὴ τὴν δέχτηκε μὲ πολὺ συμπάθεια. Ταξίδεψε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἰταλία, Γερμανία καὶ τελικὰ στὴ Γαλλία, ἀνήσυχος γιὰ ὄλα καὶ διψασμένος νὰ μάθει καὶ νὰ δεῖ. Στὸ Παρίσι ἔδινε σκίτσά τῆς καθημερινῆς ζωῆς στὴν «Πτὶ Παριζιέν» ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξασφαλίζει τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του, ἔφυγε, ἄρρωστος γιὰ τὴ Μάλτα ὅπου εἶχε μετακομίσει καὶ ἡ οἰκογενεὶά του. Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1925 καλύτερεμένος στὴν ὑγεία καὶ μὲ ἀρκετοὺς πίνακες στὴν κατοχὴ του ἤρθε πάλι στὴν Ἀθήνα κι' ἔκαμε τὴ β' τοῦ ἀτομικῆ ἐκθεσῆ. Κι' ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀπέδωσε οἰκονομικά, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσει πίσω στὴ Μάλτα. Στὰ 1927 ἐγκατεστάθηκε μόνιμα στὴν Ἀθήνα καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὡς σκιτσογράφος σὲ πολλὰς ἐφημερίδες μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ «Βραδυνή». Ἰδρυσε τότε (1930) μὲ ἄλλους μαζί τὴν «Ὁμάδα Τέχνη» καὶ ἄρχισε νὰ συμμετέχει σὲ κάθε εἶδους ἐκθέσεις (1930, 1931, 1933, 1936, 1937). Στὰ 1935 ἔλαβε μέρος καὶ σὲ ὁμαδικὲς τῆς Βιέννης ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, καὶ στὴ Μπιεννάλε τῆς Βενετίας, στὰ 1939 στὴ Διεθνῆ τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου μόνος ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλ. Τέχνης καὶ στὰ 1940, μαζί μὲ ἄλλους συναδέλφους του συμμετέσχε στὴ νέα Μπιεννάλε. Ἐλαβε μέρος ἐπίσης καὶ στὶς Πανελλήνιες τῶν ἐτῶν 1938 (βραβευθεὶς), 1939 καὶ 1940. Τὸν προηγούμενο χρόνο εἶχε βραβευθεῖ καὶ πάλι ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ποῦ ἔκαμε μετέχων σὲ πολυπληθῆ διαγωνισμό καὶ τέλος στὰ 1940 προετοιμάστηκε νὰ διακοσμήσει τὶς αἴθουσες τῶν δεξιῶσεων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἀλλὰ ὁ πόλεμος ἐματάωσε τὸ ἔργο. Ἐξαφνα ὁ ἄρρωστος ἀδελφός του Τίμος, ἠθοποιός, πέθανε καὶ τὸν ἄλλο χρόνο (1943) τὸν ἀκολούθησε κι' ἡ μητέρα του. Τὸ πλήγμα, μεγάλο, κλόνισε τὴ ψυχὴ του καὶ τὴν ὑγεία του. Πέθανε βασιανιστικὰ στὶς 29 Ἰανουαρίου, 1945.

9. Γερασιώτης Δημ.

(ὁδὸς Μασσαλίας 18, τηλ. 610.013, Ἀθήνα)

Ἐγεννήθηκε στὰ 1871. Ἐσπούδασε στὸ Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο, χρηματίσας μαθητῆς τοῦ Λύτρα. Ἐλαβε ὑποτροφία καὶ μετέβη στὸ Μόναχο, ὅπου ἐτελειοποιήθη, εἰς χεῖρας τῶν ζωγράφων Ν. Γύζη καὶ Στοῦκ. Ἐφοίτησε ἐπίσης στὸ ἐργαστήριο τοῦ Γ. Ἰακωβίδη. Ἀπὸ τοῦ 1903 διωρίσθη καθηγητῆς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πολυτεχνείου. Ὡς καλύτερα ἔργα του θεωροῦνται οἱ προσωπογραφίαι τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας ὡς καὶ οἱ τοιχογραφίαι τοῦ ἐν Ἀθήναις μεγάρου Ἐμπεirikou. Μετέσχε τῶν ἐκθέσεων Παρισίων (1900) Ρώμης (1912) καὶ ὄλων τῶν Πανελληνίων ποῦ ὀργανώθησαν στὰς Ἀθήνας.

10. Γιαννακόπουλος Κ. (=Υανακὸ)

(Στάσις Λαιμοῦ, Βουλιαγμένη)

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα στὰ 1929. Σπούδασε στὸ Πανεπιστήμιο Πολιτικῆς Ἐπιστήμης ὡς καὶ ζωγραφικὴ στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν μὲ δασκάλους τὸν Βικατὸ καὶ τὸν Ἀργυρό. Τὸ 1947 κερδίζει μιὰ Γαλλικὴ ὑποτροφία γιὰ πέντε χρόνια καὶ φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του ἐκεῖ ἐκθέτει σ' ὄλα τὰ μεγάλα «σαλὸν» τῆς μεγάλης πρωτεύουσῆς, ὅπως τῶν Γάλλων Καλλιτεχνῶν, τὸ Φθινοπωρινό, τὸ Τουλερί, τῶν Ἀνεξαρτήτων, τῆς Γαλλικῆς σχολῆς καὶ τῆς Μοντέρνας Τέχνης ὅπου μαζί μὲ τοὺς ζωγράφους Μπιφέ, Λορζοῦ καὶ Ἀσπιρι ὑπῆρξεν ἰδρυτικὸν μέλος. Συμμετέχει ταυτοχρόνως σὲ διάφορες ὁμαδικὲς ἐκθέσεις, ὅπως στὴν ἐκθεσὴ προσωπογραφικῶν τοῦ Μουσείου Γκαλλιερά (Παρίσι), στὶς διεθνεῖς ἐκθέσεις τοῦ

Μόντε Κάρλο, βραβείου ΟΣΚΑΡ ὅπου βραβεύεται μιὰ προσωπογραφία του, στὴ Μπιεννάλε τῆς Μαντὸν καὶ στὴ Διεθνῆ ἐκθεσὴ Εἰρήνης καὶ Τέχνης τῆς Λυών. Ἐξέθεσε ὁμοίως μὲ ἄλλους στὸ Λονδίνο, Χάγη, Νέα Ὑόρκη, καθὼς καὶ σὲ ἄλλες Γκαλερί τῶν Παρισίων (Ρασπάι, τῆς ὁδοῦ Σηκουάνα καὶ στὴ Γκαλερί Ντυμπόρ). Στὸ πενταετὲς διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του κάμνει δυὸ ἀτομικὲς ἐκθέσεις στὸ Παρίσι καὶ ἄλλες δύο ἐπιστρέψας μετὰ καιρὸ στὴν Ἀθήνα. Εἶναι ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἑταιρείας τῶν Γάλλων Ζωγράφων, τῆς Διεθνούς Ἀκαδημίας Τέχνης τῆς Φιλαδελφίας, τακτικὸ μέλος τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, καὶ ἔχει τιμηθῆ μὲ τὸ μετάλλιον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ντεραίν, ἀνήκει στὴν νεορεαλιστικὴ σχολή, εἰδικευμένος καὶ ἀναγνωρισμένος στὴν προσωπογραφία. Ἐχουν ἔργα του, τὰ μουσεῖα Ροσέλ, Πτὶ Παλαί καὶ Ἀρράς καθὼς καὶ ἡ Ἑθνικὴ καὶ Δημοτικὴ Πινακοθήκη τῆς Ἀθήνας. Τὰ διακρίνει βαθεῖα ψυχολογικὴ ἔκφραση καὶ ρωμαλεότης — ὅπως ἀνέφερε καὶ στὸ «Φιγκαρὼ» ὁ γάλλος κριτικὸς Μᾶξ Γκωτιέ.

11. Γουναρόπουλος Γεώρ.

(ὁδὸς Παμφύλας 6, τηλ. 71.989, συνοικ. Κουπόνα)

Ἐγεννήθη στὴ Σαζόυπολη τῆς Βουλγαρίας, στὰ 1890. Στὰ 1906 ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα ἐγγράφεται στὴν Ἀνωτ. Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν — κατ' ἀρχὴν στὸ τμήμα τῆς κοσμηματογραφίας καὶ κατόπιν τῆς ζωγραφικῆς καὶ δέχεται τὴ διδασκαλία τῶν καθηγητῶν Γερασιώτη, Ροῖλου, Ἰακωβίδη, Καλοῦδη καὶ Βικάτου. Εἶναι τὸσον ἐπιμελῆς ποῦ κερδίζει ὄλα τὰ βραβεῖα. Στὰ 1912 λαμβάνει τὸ δίπλωμά του μὲ α' βραβεῖο, στρατεύεται, ἀποστρατεύεται (1919) καὶ φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι ἐπιτυχάνοντας τὴν Ἀβερῶφειο ὑποτροφία. Ἐκεῖ μένει μέχρι στὰ 1931, παρακολουθώντας μαθήματα στὴν Ἀκαδημία Ζουλιέν καὶ στὴν Grande Chaumiere καὶ παρουσιάζοντας τὴν πρώτη του ἐργασία σὲ ἐκθέσεις: Salon d' Automne, Salon des Independants, Des Surin dependants, Des Vrais—Independants. Στὰ 1925 ἔρχεται καὶ ἐκθέτει στὴν Ἀθήνα. Ὑστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἐκθέσεις του σὲ διάφορες γκαλερί τοῦ Παρισίου, ἐκθέτει καὶ πάλι (1929) στὴν Ἀθήνα καὶ καθιερῶνεται ὡς ἕνας μεγάλος δάσκαλος τῆς μοντέρνας ἑλλήν. ζωγραφικῆς. Δυὸ χρόνια μετὰ, ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα καὶ ἐγκαθίσταται. Στὰ 1935 ὀργανώνει μιὰ νέα του Ἐκθεσὴ στὴν Ἀθήνα ποῦ τὸν καθιερῶνει καὶ τὸν ἐπιβάλλει. Ἐτσι διακοσμεῖ τὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημαρχείου Ἀθηνῶν, (1939)—μὲ θέμα τὴν ἱστορία τῆς πόλεως καὶ ἐν συνεχείᾳ μετέχοντας στὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου πέρνει μέρος (1940 - 1947) σ' ὄλες τὶς ὁμαδικὲς Πανελλήνιες Ἐκθέσεις, ὡς ποῦ στὰ 1948 πηγαίνει στὴ Ν. Ὑόρκη καὶ ἐκθέτει ἐργασία του στὴ Galerie Hugo Ἐπιστρέφοντας τὸν ἄλλο χρόνο ὀργανώνει νέα ἐκθεσὴ στὴν πρωτεύουσα, μετέχει στὴν ἐκθεσὴ τῆς ὁμάδος «Στάθμη» διακοσμεῖ τὴν ἐκκλησία τοῦ Δημ. Νοσοκομείου Βόλου «Ἁγία Τριάς», κάμνει νέα ἀτομικὴ ἐκθεσὴ κλπ. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν τοῦ ἀπενεμήθη τὸ Διεθνὲς βραβεῖον Gugenheim, αὐτὴ τὴ στιγμή δὲ παρουσιάζει γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἐργασία του, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ὑποψηφιότητος του στὴν Ἀκαδημία.

12. Γῶγος Νίκος

(Rue Therapia No 5, Alexandrie, Egypte)

Γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια στὸ 1898, ἐσπούδασε ζωγραφικὴ στὴν Σχολὴ Beaux Arts τοῦ Παρισίου μὲ καθηγητὴ τὸν Κορμον καὶ συνέχισε γυρίζοντας στὴν Αἴγυπτο μὲ τὸν Γιάννη Κεφαλληνὸ ποῦ τὸν συνέδεε στενὴ φιλία. Ἐλαβε μέρος σὲ πολλὰς ὁμαδικὲς ἐκθέσεις τοῦ Παρισίου, ἰδίως στὸ Σαλὸν ντὲζ Ἀρτιστ Φρανσαίξ καὶ παρουσίασε πολλὰς φορὰς σὲ ἀτομικὲς ἐκθέσεις στὴν Ἀλεξάνδρεια ἔργα του, ἐμπνευσμένα ἀπὸ ἐπισκέψεις ξένων χωρῶν καὶ τῆς ζωῆς τους.

13. Δήμας Δήμος

1887 — 1958

Έγεννήθη στὰ 1887 στὴν Ἀλβανία καὶ ἀπέθανε στὰς Ἀθήνας τὸ 1958. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸν Γεώργιον Ἰακωβίδην. Ἐξέθεσε στὴ Βενετία, Παρίσι, Στοκχόλμην, Σίδνεϋ, μετέσχε σὲ ὅλας τὰς Πανελληνίους ἐκθέσεις καὶ σὲ ἀτομικὲς μετὰ τῆς ἐπίσης ζωγράφου συζύγου του (Ἰωσηφίνας Δήμα-Τσίλλερ) στὰ 1938. Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ «Συνδέσμου Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν» καὶ ἔχρημάτισε γενικὸς γραμματεὺς καὶ Πρόεδρος του. Ἐπίσης ἐξελέγη πρόεδρος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τοῦ «Καλλιτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου». Κατέγινεν ἰδιαιτέρως καὶ στὴν ἀγιογραφία.

14. Θώμης Γ.

(ὁδὸς Πατησίων 81, τηλ. 810 301, Ἀθήνα)

Ἐγεννήθηκε στὴν Ἀθήνα στὰ 1901. Ἄν καὶ ἐξεδήλωσε ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μεγάλην ἀγάπην διὰ τὴν ζωγραφικὴν δὲν ἀκολούθησε τὴν κλίσην του, ἀλλ' ἐσπούδασε στὴν Ἑλβετία τὴν βιομηχανικὴν Χημείαν. Ἀντιθέτως δὲν ἔλαβε ποτὲ μαθήματα σχεδίου καὶ ζωγραφικῆς. Κατὰ τὰς σπανίας εὐκαιρίας τοῦ τοῦ προσέφερε ἡ ἐντατικὴ ἐπαγγελματικὴ του δράση μία ἦταν καὶ εἶναι ἡ προσφιλιῆς του ἀσχολία : ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἰδίως τὸ σκίτσο καὶ ἡ γελοιογραφία. Ἐξέδωκε πρὸ τριακονταετίας τὸ γελοιογραφικὸ λεύκωμα «Φοῦρκας καὶ Φασαρής» καὶ ἐσκιτισογράφησε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διάφορα παιδικὰ περιοδικὰ ὅπως ἡ «Παιδικὴ Ζωὴ» «Ἡ Ὁδηγὸς» κ.ά. Ἐλαβε μέρος εἰς τὰς ὁμαδικὰς ἐκθέσεις 1951, 1952, 1955 καὶ 1957 τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρίας Ἐπιστημόνων» καὶ παρέμεινεν ἐρασιτέχνης στὴν καλλιτεχνία ὅπως καὶ ὁ πατέρας του ἱατρὸς Ν. Θώμης.

15. Ἰωαννίδης Εὐάγγελος

1868 — 1943

Ἐγεννήθηκε στὸ Αἰδίνι τῆς Μ. Ἀσίας στὰ 1868. Ἐσπούδασε ζωγραφικὴν στὸ Πολυτεχνεῖο Ἀθηνῶν καὶ στὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τοῦ Μονάχου. Εἰδικεύθηκε στὴν προσωπογραφία καὶ τὴ θρησκευτικὴ ζωγραφικὴ. Ἐργάσθηκε στὴ Σμύρνη. καὶ ἔπειτα στὴν Ἀθήνα, Παρίσι, Λονδίνο, καὶ Ἀμερικὴν. Ἐκόσμησε τοὺς ναοὺς τοῦ Σικάγου καὶ τῆς Βοστώνης μετὰ ἀγιογραφίας. Διὰ τὸ ἔργον του τοῦτο ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια πολλῶν εἰδικῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων ποὺ τὸ ἐξεθείασαν καὶ τὸ διεφήμισαν πολὺ. Ἄξια μνείας ἔργα του, (συνθέσεις) εἶναι ἡ Σταύρωσις, Ἀνάστασις Χριστοῦ καὶ οἱ εἰκόνες τοῦ Παντοκράτορος τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ. Κατὰ τὴν παραμονὴν του στὴν Ἀμερικὴν ἐξετέλεσε καὶ πίνακες μετὰ τοπία, στὰ ὅποια ἡ Ἑλληνικὴ φύση ἀπεδόθη μετὰ ἀλήθειαν καὶ ὑποβλητικότηταν.

16. Καραβία—Φλωρᾶ, Θάλεια

(ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 139, τηλ. 874.283, Ἀθήνα)

Ἐγεννήθη στὴ Σιάτιτσα τῆς Μακεδονίας στὰ 1877. Ἐσπούδασε στὸ Μόναχο καὶ στὸ Παρίσι καὶ ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴν Κων(ν)πολιν. Λόγω τοῦ μεγάλου

της ταλέντου ἐτιμήθη ἀπὸ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῆς Τουρκίας πολλῶν μελῶν τῆς ὁποίας ἔκαμε τὰ πορτραῖτα των. Παντρεύτηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸν δημοσιογράφον Νίκο Καραβία καὶ αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ. Ἐκθέσεις ἔκαμε στὸ Μόναχο, στὸ Παρίσι, στὰς Ἀθήνας. Παρακολούθησε ἀπὸ κοντὰ ὄλον τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον καὶ εἶδε ὄλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ Στρατοῦ μας (1912—1922) τοὺς ὁποίους καὶ ἀπέδωσε σὲ τολμηροὺς καὶ ἀδρούς πίνακες. Εἰδικεύθηκε καὶ στὴν προσωπογραφία ἔχουν δὲ πλείστες ὄσες οἰκογένειες ἔργα της.

17. Κάρτερ Ἐρρίκος

(ὁδὸς Ἀλκῆτου 62, τηλ. 31.253, συνοικ. Βύρωνος)

Ἐγεννήθη στὴν πόλιν τῆς Κερκύρας τὸ ἔτος 1924. Ἐγγονὸς τοῦ ζωγράφου Γ. Σαμαρτζῆ, ἔζησε τὰ περισσότερὰ χρόνια στὴν Πάτρα ὅπου καὶ πραγματοποιήσασε τὸ 1947 τὴν πρώτην αὐτομικὴν ἐκθεσιν ἐνῶ ἦταν ἀκόμη σπουδαστὴς στὴν Ἀνώτατη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Στὸ 1949 ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλη αὐτομικὴ ἐκθεσιν στὴν Πάτρα, ἐπίσης τὸν ἴδιον χρόνον μετέχει, σὲ ὁμαδικὴν ἐκθεσιν «παλαιῶν καὶ συγχρόνων Κερκυραίων καλλιτεχνῶν» στὴν Κέρκυρα κατὰ διοργάνωσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος. Παράλληλα μετὰ τὴν πρώτην του αὐτῆς, δίδει διαλέξεις γύρω ἀπὸ θέματα τῆς ζωγραφικῆς, ἀναπτύσσοντας τὴν ἀπόψιν του γιὰ τὴν ἀφηρημένην ζωγραφικὴν, καὶ στὰ 1951 παρουσιάζει σὲ νέα αὐτομικὴν ἐκθεσιν, ἔργα ἀφηρημένης Τέχνης. Τὸ 1952 συμμετέχει μετὰ τὸ ἔργον του «Παιδικὴ Γιορτῆ» στὴν Δ' Πανελληνίῳ Ἐκθεσιν. Ἐκθέτει ἐπίσης ὁμαδικῶς καὶ σὲ αὐτομικὰς τὰ ἔτη: 1952, 1954, 1955, 1956, εἰς δὲ τὸ 1957 διοργανῶναι ἀναδρομικὴν ἐκθεσιν ἔργων του στὴν Ἀθήνα. Τὸν ἄλλον χρόνον μετέχει στὴν Ἀθήνα σ' ἐκθεσιν μοντέρνας τέχνης, μεταξὺ δὲ τῶν θεμάτων ποὺ ἔχει προτίμησιν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἀφηρημένην τέχνην εἶναι τὸ πορτραῖτον. Ἐχει ζωγραφίσει πολλὰ ἔργα, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ μεγαλύτερον μέρος βρίσκεται σὲ ἰδιωτικὰς συλλογὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ἰταλίαν καὶ Ἀμερικὴν. Ἐργα του ἀκόμα ὑπάρχουν καὶ στὸ Δῆμον Πατρέων, τὸ πορτραῖτον τοῦ ποιητῆ Κωστῆ Παλαμᾶ ἀγορασθὲν (1943) ἐνῶ ὁ καλλιτέχνης ἦταν μόλις 19 ἐτῶν, καὶ τὸ πορτραῖτον τοῦ Οὐίνιστων Τσῶρτσιλ. Ἀπὸ τὸ 1955 ζῆ εἰς τὴν Ἀθήνα.

18. Λασκαρίδου Σοφία

(ὁδὸς Λασκαρίδου 120, τηλ. 96.568, Καλλιθέα, Ἀθήνα)

Γεννήθηκε στὰς Ἀθήνας, —στὴν ἐξοχικὴν τῶν ἑπαυλῶν τῆς Καλλιθέας— στὰ 1882 ἀπὸ εὐπατρίδας γονεῖς : ὁ πατέρας της ὁμογενὴς τοῦ Λουδίνου καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Θ. Καίρη, ἀπόγονος τῶν Λασκάρων, αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου τῆς Προύσας· μητέρα της ἡ μεγάλη φιλόφρων καὶ παιδαγωγὸς Αἰκατερίνη, καταγωγῆς ἀπὸ τὸ Μελαίνοικο τῆς Μακεδονίας, τὸ γένος Χρηστομάνου. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε μεγάλη κλίση, σὲ τὰς Καλὰς Τέχνας καὶ ἰδίως σὲ τὴν ζωγραφικὴν. Μετὰ τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν καλλιεργήσῃ —σ' ἐποχῇ ποὺ δὲν ἐδέχοντο ἀκόμα γυναῖκες στὰ ἀνώτατα πνευματικὰ Ἰδρύματα, — καὶ ἐνῶ ὄχι μόνον εἶχεν ἐτοιμάσει ἀξιόλογον καλλιτεχνικὸν ἔργον, ἀλλὰ εἶχεν ὁργανώσει καὶ δυὸ τρεῖς ἐκθέσεις, μόνῃ της (Ζάππειον 1897, Πανασσαρῶς 1898, κλπ.) παρουσιάσθηκε στὸ Βασίλειον Γεώργιον τὸν Α' καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ εἰσαχθῇ στὸ Πολυτεχνεῖον συστήνοντάς τὴν ψήφισιν σχετικῶν Νόμων, ποὺ εἶχεν ἐτοιμασθεῖ καὶ ἐκκρεμοῦσε. Ἐτσι, στὰ 1903 ἐγγράφεται φοιτήτρια (ἡ πρώτη σὲ τὸλμην καὶ χειραφέτησιν) καὶ ἀκούσε ἡ διδασκαλίαν τῶν ἐκλεκτῶν τῆς ἐποχῆς καλλιτεχνῶν, Βολονάκη, Γερασιώτη, Ροῖλου, Βικάτου, Χατζοπούλου, Φωκᾶ καὶ Νικηφόρου Λύτρα. Ἀργότερα συμπληρῶναι τὴν σπουδὴν της μετὰ μαθήματα ὑπὸ τὸν Γ. Ἰακωβίδην καὶ στὰ 1907 ἀποφοιτᾷ καὶ ἀποστέλλεται ὕστερα ἀπὸ διαγωνισμὸν ὡς ὑπότροφος τοῦ Βοζίου κληροδοτήματος γιὰ μίαν τριετίαν στὸ Μόναχο. Ἐκεῖ σπουδάζει, ἐκθέτει, ἐκπλήττει. Εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν της πηγαίνει

καί ἐγκαθίσταται στὸ Παρίσι ὅπου μένει μέχρι στὰ 1916. Κυριαρχεῖ γιὰ τὶς ἐκθέσεις τῆς παντοῦ. : στὰ διάφορα Σαλὸν τοῦ Παρισιοῦ, σ' ἐκθέσεις Λονδίνου, Ρώμης, Βενετίας. Ἀσθένεια τῆς μητέρας τῆς τὴν ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἑλλάδα καὶ τότε, μετὰ τὸν ἐπισυμβάντα ἀπότομα θάνατό τῆς, ἀλλάζει ζωὴ. Ἰδρύτρια ἢ μητέρα τῆς τοῦ Διδασκαλείου Νηπιαγωγῶν Καλλιθέας ἀναθέτει σ' αὐτὴν τὴν προστασία τοῦ ἰδρύματος καὶ τὴν συνέχισή τῆς διδασκαλίας τῆς. Συμπαθεῖ τὸ νέο τῆς ἔργο ἀλλὰ ὁμως δὲν ξεχνᾷ καὶ τὴ ζωγραφικὴ καὶ μετὰ τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις ἀρχίζει καὶ πάλι τὸ ἔργο τῆς : ἐκθέσεις καὶ δράση μέσα στὴν καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια. Τόσο, πού καὶ σήμερα ἀκόμα πού ἡ καλλιτέχνης ζεῖ, μόνη, ὀλόμονη μετὰ τὴ συντροφιά λίγων συγγενῶν τῆς, δὲν ξεχνᾷ τὶς ἀγαπημένες τῆς ἀσχολίες καὶ ζωγραφίζει καὶ βοηθεῖ καὶ δρᾷ, γύρω ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα παλιὰ τῆς ἐνδιαφέροντα.

19. Λογοθετοπούλου Ἰρις

(ὁδὸς Μεταμορφώσεως 4, τηλ. 99.581, Καλαμάκι)

Ἐγεννήθη στὰς Ἀθήνας, ἐσπούδασε ζωγραφικὴ στὸ Μόναχο καὶ στὴ Βιέννη καὶ ἐξέθεσε γιὰ πρώτη φορὰ ἀτομικὰς ἐργασίας τῆς στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν «Παρνασσὸ» στὰ 1952. Ἐκτοτε ἐργάζεται συνεχῶς, λαμβάνει μέρος καὶ σ' ὁμαδικὰς ἐκθέσεις καὶ Πανελληνίους, ἀλλὰ τὸ ἔργο τῆς εὐρίσκεται συγκεντρωμένο στὸ ἐργαστήριό τῆς στὸ Καλαμάκι, ὅπου συχνὰ τὸ ἐπισκέπτονται καλλιτέχνες καὶ διανοούμενοι. Τελευταίως καταγίνεται καὶ μετὰ τὴν διακοσμητικὴν.

20. Λύτρας Νικόλαος

1883 — 1927

Ἐγεννήθη στὰς Ἀθήνας στὰ 1883 καὶ ἀπέθανε ἐπίσης στὰς Ἀθήνας τὸ 1927. Ἀπεφοίτησε τῆς Ἀνωτ. Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν Ἀθηνῶν μαθητεύσας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πατέρα τοῦ ἀριστεύσας καὶ συνέχισε τὰς μελέτας τοῦ σπουδᾶσας ἐπὶ πενταετίαν στὸ Μόναχο ὑπὸ τὸν Καθηγητὴν Soffz ἀριστεύων πάντα. Ἐπιστρέψας στὴν Ἑλλάδα διεκρίθη ὡς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἰμπρεσιονισμοῦ διότι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ζωγράφος πού τὸν παρουσίασε. Ἐξέθεσε στὴν Γαλλία, Ἰταλίαν καὶ Ἑλλάδα, συμμετασχὼν εἰς πλείστας ὁμαδικὰς ἐκθέσεις ὡς ζωγράφος, ὑπῆρξε μέλος τῆς Ὁμάδος «Τέχνη» ὡς καὶ τοῦ «Καλλιτεχνικοῦ Συνδέσμου», ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ μόνο σοβαρὸν σωματεῖον τῆς ἐποχῆς. Ὁργάνωσε στὰ 1920 ὁμοῦ μετὰ τοῦ γλύπτου Ζευγώλη, ἀτομικὴν ἐκθεσιν παρουσιάσας πολὺ χαρακτηριστικὴν ἐργασίαν.

21. Μαθιόπουλος Παῦλος

1876 — 1956

Ἐγεννήθη στὰς Ἀθήνας στὰ 1876. Κατ' ἀρχὰς ἀκολούθησε μαθήματα Νομικῆς κατόπιν (1894) ἐνεγράφη μαθητῆς τοῦ Νικηφόρου Λύτρα. Στὰ 1897 μετέβη στὸ Παρίσι καὶ ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Μπενζαμὲν Κωνστὰν καὶ εἰς τὸν Ζὰν Πῶλ - Λωράν. Μετὰ δύο ἔτη ἔγινε δεκτὸς στὴν ἐκθεσὴ τῆς Ἐνώσεως τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν. Στὰ 1900 ἐβραβεύθη δι' ἀργυροῦ μεταλλίου μετασχὼν στὴν παγκόσμιον ἐκθεσὴ τῶν Παρισίων. Ἀπὸ τὸ 1901 ἐγκατεστάθη ὀριστικὰ στὰς Ἀθήνας, χωρὶς νὰ παύῃ ὁμως νὰ ἐκθέτῃ ἐργα του καὶ στὰ μεγάλα

εὐρωπαϊκὰ κέντρα. Στὰ 1910 διωρίσθη καθηγητῆς στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Παρητήθη ὁμως γιὰ ἓνα διάστημα καὶ ξαναδιωρίσθη στὰ 1915. Ἔργα του ἐξετέθησαν στὸ Παρίσι, Πετροῦπολι, Ρώμη, Βερολίνο, Ἀμστερνταμ, Μόναχο, καὶ Ἀθήνας. Ἐδῶ διοργάνωσεν ἐκθεσὶν τῆς πλέον ὀρίμου του παραγωγῆς τὸ 1930. Ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα μετὰ ἱστορικὰ θέματα καὶ τὴν προσωπογραφίαν. Ἡ τέχνη του εἶναι λεπτὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ γιὰ αὐτὸ καὶ θεωρεῖτο ὡς ὁ κατ' ἐξοχίαν ζωγράφος τῆς γυναικῆς. Ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα του εἶναι «Ἡ κυρία μετὰ τὸ σκυλάκι», ὁ «Καθρέφτης», ἢ «Λεωφόρος Πανεπιστημίου», κλπ. Ἀπέθανε στὰς Ἀθήνας στὰ 1956...

22. Μπουζιάνης Γεώργιος

(ὁδὸς Σουλίου 27, συνοικ. Δάφνη, Ἀθήνα)

Γεννήθηκε στὰ 1885 στὴν Ἀθήνα. Στὰ 1906 τελείωσε τὶς σπουδὲς του στὴν Ἀνωτ. Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν καὶ φεύγει νὰ τὶς συνεχίσει στὸ Μόναχο καὶ στὴν ἐκεῖ Ἀκαδημία κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψιν διασήμεων καθηγητῶν ὅπως ὁ Ὀττο Σέιτς, ὁ Βάλτερ Τὸρ καὶ ὁ Σίλβηνεχτ. Στὰ 1910 ἦταν κι' ὄλας ἔτοιμος καὶ ὀριμασμένος καὶ μετέχει σὲ διάφορες ὁμαδικὰς ἐκθέσεις σωματείων καὶ ὀργανισμῶν. Στὰ 1919 ἀρχίζει τὴν ἐξόρμησή του : ἐκθέσεις στὸ Μόναχο, στὸ Βερολίνο, στὴ Λειψία, κ.ά. Ἐν τῷ μεταξύ ἔχει συνταχθεῖ σὲ εἰδικὰ καὶ σοβαρὰ καλλιτεχνικὰ γκρουπ κι' εἶναι καὶ δεμένος μετὰ Γκαλερί καὶ ἐμπόρους. Ἀποτέλεσμα νάποχτήσουν ἔργα τοῦ Μουσείου καὶ Πινακοθήκης (Λειψία, Σέμνιτς, κ.λ.π.), ἀλλὰ ἀποδεχόμενος πρόσκλησιν τῆς πατρίδος του, ἐπιστρέφει γιὰ νὰ παραμείνῃ στὴν Ἑλλάδα (1936). Στὸ 1949 ὀργανώνει τὴν α' τοῦ ἀτομικῆς ἐκθεσὴ στὴν Ἀθήνα («Παρνασσός»), ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε γίνει γνωστὸς μετὰ πολλὰς ἄλλες συμμετοχῆς του σὲ Πανελληνίους καὶ στὶς ἐκθέσεις τῶν ὁμάδων «Τέχνη», «Στάθμη» κ.ά. Ἀκολουθεῖ συμμετοχὴν τῆς Μπιενάλε τῆς Βενετίας (1950), στὴ Γερμανία (1952), στὴ Ρώμη (1953), κ.ά. Στὰ 1956 τοῦ ἀπονέμεται τὸ Α' Ἑλληνικὸ βραβεῖο τοῦ Διεθνοῦς Διαγωνισμοῦ Gugenheim. Ἔργα του εὐρίσκονται στὸ ἐξωτερικὸ καὶ σὲ ἰδιωτικὰς συλλογὰς τὰ περισσότερα, — στὴν Ἑθν. Πινακοθήκῃ, στὸ Δῆμο Ἀθηναίων, στὰς Πάτρας, Καναδᾶ, κ.λ.π.

23. Μπραέσας Δῆμος

(ὁδὸς Ἐριφύλης καὶ Πρατίνου 51α, τηλ. 70.147, Παγκράτι)

Ἐγεννήθη στὸ Αἰτωλικὸ στὰ 1882, ἐνεγράφη στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πολυτεχνείου στὰ 1903 καὶ τελείωσε τὶς σπουδὲς του τὸ 1909. Δυὸ χρόνια ἀργότερα ἔλαβε μέρος σὴν πρώτη ὁμαδικῇ ἐκθεσὴ τοῦ νεοσυστάτου «Συνδέσμου Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν» πού εἶχε πρόεδρο τὸν Γ. Ἰακωβίδη καὶ παρουσίασε ἔργα ὄλων τῶν τότε καλλιτεχνῶν στὸ Ζάππειο. Ἐλαβε μέρος σὲ ὄλας σχεδὸν τὶς ἐτήσιες ἐκθέσεις οὗ Συνδέσμου τούτου σὲ πολλὰς μάλιστα ὡς μέλος τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἄλλες δυὸ φορές ἔλαβε μέρος ὡς κριτῆς καλλιτεχνικῶν ἔργων, μὲν στὰ 1947 γιὰ τὴν μεγάλη Ἐκθεσὴ τῆς Σουηδίας καὶ τὸν ἄλλο χρόνον γιὰ τὴν Διεθνή Ἐκθεσὴ τοῦ Καίρου. Στὰ 1945 ἐξελέγη πρόεδρος τῆς 28μελοῦς Ἐπιτροπῆς κατατάξεως καὶ ἐγγραφῆς τῶν καλλιτεχνῶν εἰς τὸ νεοσυστάθην Καλλιτεχνικὸ Ἐπιμελητήριον καὶ ἀργότερα πρῶτος Πρόεδρος του. Ἀτομικὰς ἐκθέσεις ὀργάνωσε στὰ 1920, 1923, 1927, 1930, 1939, 1949, 1958. Παράλληλα μετὰ τὴ ζωγραφικὴν τὴν δημιουργίαν ἐχρημάτισε καὶ καθηγητῆς τῶν τεχνικῶν μαθημάτων τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου ἐπὶ 14 ἔτη καὶ ἐδίδαξε τοὺς μαθητευομένους στὸ Πανεπιστήμιον διδασκάλους ἀπὸ τὰ 1929 - 1948.

24. Ναταρίδου Κάκια

(*ὁδὸς Μετσόβου 9, τηλ. 812.153, Ἀθήνα*)

Ἐγεννήθη στὰ 1897 στὸ Ρουσοῦκιο (Βουλγαρίας), ἐμαθήτευσε κοντὰ στὸν Νικόλαο Λύτρα γιὸ τοῦ Νικηφόρου, χωρὶς νὰ φοιτήσῃ καθόλου στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Ἀργότερα, ὅταν ἐξακολούθησε τὶς σπουδὲς τῆς στὸ Παρίσι ἐπήρθε μαθήματα ἀπὸ ἕναν μεγάλο καλλιτέχνη καὶ δάσκαλο τῆς Γαλλίας, τὸν Ἀντρέ Λότ. Ἔχει ὀργανώσει ὡς σήμερα ἑπτὰ ἀτομικὲς ἐκθέσεις στὴν Ἀθήνα, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Ἔλαβε μέρος σὲ πολλὰς Πανελληνίους καὶ ἐξέδωσε στὰ 1946 τὸ βιβλίον «Ζωγραφικὴ» ποῦ εἶναι μιὰ τεχνικὴ διατριβὴ τῆς Ζωγραφικῆς Τέχνης. Στὰ 1949 ἡ Γαλλικὴ Ἑταιρεία «Arts - Sciences - Lettres» τῆς ἀπένευσε τὸ ἀργυρὸν μετάλλιο, ἀπ' ἀφορμῆς τῶν ἐκτεθέντων ἔργων τῆς «Πεῖνα», «Συναγερμὸς» κλπ. Πλέον τῶν 500 ἔργων τῆς εἶναι σκόρπια σὲ ἰδιῶτες καὶ ἀλλοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων κάτοχος ἐνὸς εἶναι καὶ ὁ Δήμος Ἀθηναίων.

25. Νίνος Ἀντώνης

(*ὁδὸς Σκουφᾶ 16, Ἀθήνα*)

Γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια στὰ 1910 καὶ ἐσπούδασε στὰ ἐκεῖ κοινοτικὰ σχολεῖα, ἐμπορικὰ. Παρακολούθησε μερικὰ χρόνια μαθήματα ζωγραφικῆς στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν Ἀλεξανδρείας, κι' ἐκτοτε ἀσχολεῖται συστηματικὰ μὲ τὴ ζωγραφικὴ καὶ τὴν διακόσμηση. Ἀπὸ τὰ 1930 ἐκθέτει ἀνελλιπῶς στὰ ἐτήσια Σαλὸν τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Καΐρου, μὲ καλὰ ἐπιτεύγματα καὶ καλὲς κριτικὲς. Ἐταξείδωψε ἐπανεπιλημένως στὴ Γαλλία, Ἰταλία καὶ Ἑλλάδα, οἱ δὲ ζωγραφικὲς του ἐντυπώσεις ποῦ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὰ ταξείδια αὐτὰ ἐξετέθησαν στὶς ἀτομικὲς του ἐκθέσεις τῶν ἐτῶν 1947, 1950, 1952. Ἀπὸ διετίας ἐγκατεστημένος στὰς Ἀθήνας μετέχει ἐνεργῶς στὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ τῆς Χώρας καὶ ἀναπτύσσει ἰδιαίτερη δραστηριότητα στὸν τομέα τῆς Διακοσμητικῆς.

26. Παρθένης Κώστας

(*ὁδὸς Ροβέρτου Γκάλλι 40, τηλ. 90.245, Ἀθήνα*)

Ἐγεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια στὰ 1879. Ἐσπούδασε στὴ Βιέννη καὶ στὸ Παρίσι ὅπου καὶ πολλὰς φορὲς ἐξέθεσε. Ἀπὸ τὰ 1903 ἐγκατεστάθη μόνιμα στὴν Ἑλλάδα, τιμηθεὶς στὰ 1910 μὲ τὸ Ἐθνικὸ Ἀριστεῖον τῶν Τεχνῶν. Στὰ 1930 διωρίστηκε καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ὅπου καὶ προσέφερε ὀλόκληρον σχεδὸν τὸν ἑαυτό του. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνήσυχης ἰδιοσυγκρασίας του, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεγάλου του ταλέντου ἀνεγνωρίσθηκε γρήγορα ἡ ἀξία του καὶ ἡ προσφορὰ του στὴν Τέχνη κι' ἐπεβλήθη. Τὸ ἔργον του διαπνέει ἄφθονος ψυχικότης. Ἐκαλλιέργησεν ὄλους σχεδὸν τοὺς κλάδους τῆς ζωγραφικῆς Τέχνης ἀναγνωρισθεὶς μέγας. Ἔργα μεγάλης πνοῆς θεωροῦνται περισσότερο οἱ ἀγιογραφίαι του, τὰ πορτραῖτα του, οἱ συνθέσεις κλπ. Σπάνιες εἶναι οἱ ἐπιτυχίαι του στὶς μεγάλες ἀγιογραφικὲς συνθέσεις τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» (ποῦ τιμήθηκε καὶ στὸ Παρίσι μὲ τὸ πρῶτον βραβεῖον) ἢ «Ἀποκαθλώσις», (συλλογὴ Λοβέρδου), «ὁ Χριστός», (Ἐθνικὴ Πανακοθήκη) καὶ ἄλλες ἀγιογραφίαι του (ὅπως ἐκεῖνες τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀλεξάνδρου στὸ Π. Φάληρον) κλπ. Ἄλλοι ὀνομαστοὶ πίνακες του εἶναι: ὁ «Ὀρφεὺς καὶ ἡ Εὐρυδίκη» (στὸ Ὑπουργ. Ἐξωτερικῶν), «ἡ ἀποθέωσις τοῦ Ἀθανασίου Διάκου», «Προσευχὴ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως», «τὸ καρὰβὶ τῆς Καλαμάτας» (στὴν Ἐθνικὴν μας Πανακοθήκη) εἰκόνες τῆς Παναγίας (στὸ Μουσεῖον Λοβέρδου) κλπ.

27. Ράμφου Μαρία

(*ὁδὸς Ὀλυμπίας 11, Καλλιθέα, Ἀθήνα*)

Ἐτελείωσε τὴ Ζωγραφικὴ στὴν Α.Σ.Κ.Τ. τῶν Ἀθηνῶν, τὸ 1946 καὶ τὴ χαρακτηριστικὴ τὸ 1949. Ἔλαβε διὰ α' φορὰν μέρος στὴν Πανελλήνιον τοῦ 1948. Τὸ 1955 ὀργάνωσε ἀτομικὴ ἐκθεση Ζωγραφικῆς καὶ χαρακτηριστικῆς στὴν Ἀθήνα. Τὸ 1957 διὰ 6' φορὰν μετέσχε στὴν Πανελλήνιον καὶ στὸ Φέστιβαλ Σολωμοῦ στὴν Λευκάδα. Τὸν ἴδιον χρόνον στὴν διεθνή ἐκθεση Χαρακτικῆς στὸ Σαντιάγκο τῆς Χιλῆς στὴν ἐκθεση Σαμιακοῦ τοπείου (Ζάππειον Μέγαρον) καὶ στὴν ὁμαδικὴ ἐκθεση τοπείου (αἶθουσα «Ζυγός»). Ἐκ παραλλήλου ἀπὸ τὸ 1948 ἀσχολήθηκε μὲ σκηνικὰ Θεάτρου. Μέχρι σήμερα ἀνέβηκαν 30 ἔργα περίπου μὲ δικά της σκηνικά (στὴν Ἀθήνα τὸ 1948, 1950, 1952, στὴ Θεσσαλονικὴ τὸ 1953, καὶ στὴν Αἴγυπτον: 1952 καὶ 1953).

28. Ροῦλλος Γ. Ν.

1867 — 1928

Ἐγεννήθηκε στὰ 1867 στὴν Ἀθήνα ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1928. 14 μόνις ἐτῶν ἐνεγράφη στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, θελήσας νὰ καλλιεργήσῃ τὰς ζωγραφικὰς του τάσεις. Ἀριστεύσας κατὰ τὰς σπουδὰς του ἐστάλη μὲ ὑποτροφία στὸ Μόναχο χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Ν. Γύζη. Ἐπειτα ἀνεχώρησε στὸ Παρίσι μαθητεύσας στὸν Μπενζιμέν Κωνστὰν καὶ τὸν Λωράν. Ἐπανελθὼν στὴν Ἑλλάδα ζωγράφος διωρίσθη καθηγητὴς στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν διδάξας ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη. Ξαναγύρισε στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδίνο ὀργανώσας ἐκθέσεις τὶς ὁποῖες οἱ φιλότεχνοι ἐδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς. Μετέσχε στὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐνεπνεύσθη πολλὰς του συνθέσεις. Ἀργότερα ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἀναλαβὼν τὴν καθηγεσίαν τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ἐνῶ συνέχιζε τὴν δημιουργικὴν του ἐργασία. Ἔργα του ὑπάρχουν σήμερα στὴν Πανακοθήκην, σὲ ἰδιωτικὰς συλλογὰς καὶ μεμονωμένα σὲ διάφορες οἰκογένειαι κλπ. Ἐκτὸς ἀπὸ συνθέσεις καὶ προσωπογραφίας, ὑπάρχουν πολλοὶ του πίνακες μὲ θέματα ἀπὸ τὸν Πόλεμον τὸν ὁποῖον παρακολούθησε ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπεικόνισε μὲ μεγάλην ἀλήθειαν, Τέχνην καὶ μαεστρίαν.

29. Σαμαρτζῆς Γ.

1868 — 1925

Γεννήθηκε στὴν Κέρκυρα στὰ 1868. Ἀπὸ νέος παρουσίασε σημεῖα μιᾶς πλούσιας ζωγραφικῆς εὐαισθησίας ποῦ τοῦ ἔδειξαν τὸ δρόμον τοῦ καλλιτεχνικοῦ τοῦ προορισμοῦ. Ὅπως οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ζωγράφους τῆς Κερκυραϊκῆς Σχολῆς, σπούδασε εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ στὸ «Ἰνστιτούτον Ρε ντὰ μπέλλα Ἄρτι» τῆς Νεάπολης. Οἱ σπουδὲς του ἔχουν μιάν αὐστηρὴν προσήλωσιν στὴ γραμμὴν τοῦ σχεδίου καὶ μιὰ τελειωμένη ἀντίληψιν στὴν μεταφορὰ τοῦ χρώματος. Ἡ διαπίστωση αὐτὴ ἐπισφραγίζεται μὲ τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν τοῦ Ἀργυροῦ μεταλλίου ἀρίστης ἐπιδόσεως. Τὸ 1907 ἐπαναλειτούργησε καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀκαδημίας Καλῶν Τεχνῶν Κερκύρας. Χρημάτισε καθηγητὴς σὲ διάφορα σχολεῖα τῆς νήσου, ποῦ στάθηκε γιὰ τοῦτον ἀστήρευτη πηγὴ τῶν ἔργων του. Ἀσχολήθηκε κυρίως μὲ τὴν προσωπογραφίαν καὶ ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν κλασσικὴν ἀντίληψιν τῆς τέχνης ὥστε νὰ ἔχη ἐξέχουσα θέσιν ἀνάμεσα εἰς τοὺς σύγχρονους Ἑλληνας προσωπογράφους. Συμμετέσχε κατὰ καιροὺς σὲ διάφορες ὁμαδικὰς ἐκθέσεις εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Πέθανε στὶς 19

Μαρτίου τού 1925 στην 'Αθήνα. Έργα του βρίσκονται στο Δημαρχείο Κερκύρας, στο Πανεπιστήμιο 'Αθηνών και σε διάφορες ιδιωτικές συλλογές στην 'Ελλάδα και στο ξέωτερικό.

30. Στεφανοπούλου - 'Αλεξανδρίδη, Χαρ.

(*ὁδὸς Κλεομένους 4, τηλ. 73.648, 'Αθήνα*)

Γεννήθηκε στην Κων)πολη, όπου ἐπῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα σχεδίου και ζωγραφικῆς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ Πολωνὸ ζωγράφο Wacław Zarzesky καθηγητῆ τῆς Τουρκικῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν και ἀπὸ τὸν Γάλλο Louis Andres ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκεῖ μιὰ μικρὴ σχολὴ ζωγραφικῆς. Στὰ 1909 ἦρθε στὰς 'Αθήνας και κατόπιν διαγωνιστοῦ ἐνεγράφη στὴν γ' τάξη τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, πού διηύθυνε τότε ὁ Γ. 'Ιακωβίδης. Παρακολούθησε τὴν διδασκαλία ἐπίσης, τῶν καθηγητῶν Γερασιώτη, Βικάντου και Ροῖλου, κι' ἐπειδὴ ἡ Σχολὴ λόγω τῶν Βαλκανικῶν πολέμων ἐκλείσει (1912 - 13) ἐργάσθηκε μαζί με ἄλλες συμφοιτήτριές της ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ Ν. Λύτρα. Ἀπεφοίτησε στὰ 1914 τὸ δὲ 1915, ἀφοῦ παρέμεινε 1 ἔτος στὴν Πόλη, κοντὰ στοὺς γονεῖς της μετέβη στὸ Παρίσι και ἐργάσθηκε 2 χρόνια στὴν Academie de la Grande Chaumiere ἔξου ἐδίδασκε ὁ Lucien Simon και ὁ René Menard. Ἐξέθεσε ἐπανεπιλημμένως και στὸ Παρίσι, και ἐπέστρεψε στὰ 1920 στὰς 'Αθήνας ὅπου και παντρεύθηκε τὸν ζωγράφο Δημήτρη Στεφανόπουλο. Ἀπὸ τὸ 1925 - 1928 ἐκ διαλειμμάτων παρέμεινε στὸ Παρίσι με τὸν ἄντρα της, ὅπου και ἐξέθεταν μαζί ἔργα ἰδίως τοπεία τῆς 'Ελλάδας και νησιᾶ. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της (1932), λόγοι ψυχολογικοὶ τὴν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὴν ἀπεικόνιση τῆς φύσεως και πολλοὶ πίνακές της ἔχουν τάση στὸ ἀφηρημένο. Ἀτομικὲς ἐκθέσεις ἔχει ὀργανώσει πολλές (1917, 1920, 1921, 1928, 1929, 1950) ἔχει ἐπίσης μετᾶσχει πολλῶν ὁμαδικῶν (Παρίσι, Λονδῖνο, Κάιρο, Στοκχόλμη, Μελβούρνη, Βενετία, κ.ἄ.) ὡς και διεθνῶν ἐπισήμων.

31. Στεφάνου 'Αγγελικῆ

(*ὁδὸς Φυλῆς 176, τηλ. 871.012, 'Αθήνα*)

'Εγενήθη στὰς 'Αθήνας τὸ 1894 και ἐσπούδασε στὸ 'Αρσάκειο, ἀπ' ὅπου και ἔλαβε τὸ δίπλωμά της. Ἐνεγράφη κατόπιν στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν παρακολούθησασα μαθήματα ζωγραφικῆς ὑπὸ τὸν καθηγητῆ Γ. 'Ιακωβίδη και γλυπτικῆς ἀπὸ τὸν Λ. Σῶχο και Γ. Βρούτο. Μετέβη κατόπιν στὴ Ρώμη και Μιλᾶνο γιὰ μελέτες και ἐπιστρέψασα διωρίστηκε στὰ 1910 καθηγήτρια στὸ 'Αρσάκειο, ὅπου παρέμεινε μέχρι τέλους. Ἐκαμε 5 ἢ 6 ἀτομικὲς ἐκθέσεις στὴν 'Αθήνα, στὴ Θεσσαλονίκη, στὸ Βόλο, στὸν Πειραιᾶ, κι' ἔλαβε μέρος σὲ πολλές πανελληνίους, στὴ Μπιενάλε τῆς Βενετίας, στὸ Μιλᾶνο, κ.ἄ. Ἐκτὸς τῆς ζωγραφικῆς ἀσχολεῖται και με τὴ γλυπτικὴ, σ' ὅλες δὲ τὶς ἀτομικὲς τῆς ἐκθέσεις παρουσίαζε ἐξ ἴσου ζωγραφικὰ και γλυπτικὰ. Ἐκαμε διαφόρους προτομὲς και μνημεῖα πού βρίσκονται στὸ Ἀ' νεκροταφεῖο 'Αθηνῶν, και ἡρώα μεταξὺ τῶν ὁποῖων τοῦ Θ. Ραζικώτσικα, φρουράρχου κατὰ τὴν ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου, στὸ Ἡρώα Μεσολογγίου, τοῦ 35ου Συντάγματος, κ. ἄ.

32. Συμεωνίδης 'Αρχιμήδης

(*ὁδὸς 'Ομήρου 57, τηλ. 35.814, 'Αθήνα*)

Γεννήθηκε στὴν Προῦσσα τῆς Μ. Ἀσίας, στὰ 1909, μὰ τὰ πρῶτα μαθήματα ἄκουσε στὴ Θεσσαλονίκη, φοιτήσας στὸ ἐκεῖ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο «'Ανατόλια» Ἀπὸ μικρὸς εἰδείξε ἐνδιαφέρον στὶς ζωγραφικὲς γι' αὐτὸ κι' ὄλες οἱ γονεῖς του

τὸν ἔβαλαν νὰ πάρη μαθήματα ἀπὸ τὸ ζωγράφο Β. Γερμενῆ πού συνέχισε ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο με τὸ Γ. Μπουζιάνη (1942). Στὸ μεταξὺ ταξείδευσε στὸ Βερολίνο γιὰ νὰ ἐγγραφῆ και νὰ παρακολουθῆ στὴν ἐκεῖ Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, ζωγραφικῆ, παρέμεινε δὲ ἐπὶ ἕνα διάστημα μαθητῆς τοῦ γνωστοτάτου καθηγητῆ και ζωγράφου Σουμάχερ, μόλις δὲ τούτος ἐπληροφόρηθη πὼς ἐδίδασκετο στὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τὸν Μπουζιάνη τὸν κράτησε χωρὶς ἐξετάσεις. Ἐπιστρέψας στὴν 'Ελλάδα συνέχισε τὰ μαθήματά του με τὸν ἴδιο δάσκαλο. Ἐμφανίσθηκε ἐπίσημα ὡς ζωγράφος μ' ἕνα πορτραῖτο στὴν Πανελλήνιο Ἐκθεση τοῦ 1957.

33. Συρίγος Γ.

(*ὁδὸς 'Αθηνᾶς 10, 'Αθήνα*)

Γεννήθηκε στὸν Πειραιᾶ τὸ 1906. Σπούδασε στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, λαβὼν τὸ δίπλωμά του στὰ 1926. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς φοιτήσεώς του στὴ Σχολὴ ἔτυχε δύο πρῶτων βραβείων και μιᾶς τετραετοῦς ὑποτροφίας τοῦ κληροδοτήματος Ι. Βόζου. Παρουσίασε μέχρι σήμερα τὸ πολυσύνθετο και ποικίλλο ἔργο του σὲ 8 ἀτομικὲς ἐκθέσεις, κι' ἔλαβε μέρος σὲ ὄλες τὶς Πανελληνίους και πολλὲς ὁμαδικὲς. Ἐταξείδευσε πολλὲς φορὲς στὸ ξέωτερικό, ἰδίως στὸ Παρίσι, Βιέννη, Βενετία, Σάλτσμπουργκ, ἐντυπώσεις τῶν ὁποῖων παρουσίασε στὶς ἐκθέσεις του. Ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα με τὴν προσωπογραφία και τὴν σκηνογραφία, ἔργα του δὲ ἀπορρέοντα ἀπὸ τὶς εἰδικότητες αὐτὲς ὑπάρχουν σκόρπια σὲ ἰδιωτικὲς συλλογὲς, Θέατρα, κλπ.

34. Τσαρούχης Γιάννης

(*ὁδὸς Ἐδζώνων 3 — Μονὴ Πετροῦκη, 'Αθήνα*)

'Εγενήθη στὰ 1910 στὸν Πειραιᾶ. Ἐσπούδασε ζωγραφικὴ στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν με καθηγητὰς τὸν Βικάντο και τὸν Παρθένη. Παρακολούθησε ὅμως και μαθήματα ἀγιογραφίας ἀπὸ τὸν Κόντογλου. Πρωτοεξέθεσε στὰ 1929 στὸ «'Ασυλο Τέχνης». Ἀργότερα μετέβη στὴ Γαλλία γιὰ νὰ συμπληρώσῃ και νὰ ἐπεκτείνῃ τὶς γνώσεις του στὴ ζωγραφικὴ και ἐκεῖ ἐδέχθη τὰ νέα ρεύματα τῆς Τέχνης ὅπως διεγράφητο στὴ Μητρόπολη τῆς Τέχνης, τὸ Παρίσι. Ἐπιστρέψας στὴν 'Αθήνα ὀργάνωσε μιὰ ἐκθεση στὰ 1938. Δεκατρία χρόνια μετὰ, παρουσιάζει με λαμπρὴ ὑποδοχὴ ἔργα του στὸ Παρίσι και στὸ Λονδῖνο και συνεχίζει τὴ συμμετοχὴ του σὲ ὁμαδικὲς ἐκθέσεις σὲ πολλὲς πρωτεύουσες τοῦ ξέωτερικοῦ : Σουηδία, Αἴγυπτος, Ἀμερικὴ. Τὸ Βρετανικὸ Συμβούλιο τοῦ ὀργανώνει στὰ 1952 μιὰν ἀναδρομικὴ ἐκθεση στὴν Ἀθήνα και στὰ 1957 λαμβάνει μέρος γιὰ τὸ βραβεῖο Gougenheim.

35. Χατζηκυριᾶκος - Γκίκας, Νικ.

(*ὁδὸς Κριεζώτου 5, τηλ. 612.772, 'Αθήνα*)

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1906. Στὴν ἀρχὴ παρακολούθησε μαθήματα στὴν Ἀθήνα με δάσκαλό του τὸν Κ. Παρθένη, κι' ὕστερα συμπληρώνοντας τὶς σπουδὲς του στὸ Παρίσι (1922), ἐνεγράφη στὴν Ἀκαδημία Ρανσὸν με τὸ ζωγράφο Μπισσιέ και γιὰ τὴ Χαρακτικὴ τὸ Δημ. Γαλάνη. Ἐκθέσεις ἔκαμε πολλὲς στὴν 'Ελλάδα και τὸ Ἐξωτερικὸ ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ 1927 ὅπου πρωτοεμφανίσθη στὸ Salon des Indépendants τὸν ἴδιο χρόνο ὀργάνωσε τὴν α' του ἀτομικὴ στὴ Galerie «Percier» με παρουσίαν τοῦ Μωρίς Ραῦνάλ. Ἀκολούθησαν και ἄλλες (1928, 1930, 1931, 1932) καθὼς και μιὰ ἀτομικὴ στὸ

Salon des Independants. (Παρίσι 1933) ως και άλλη τὸν ἐπόμενο χρόνο, μαζί με γκρουπ ἀπὸ ἄλλους 3 στὴ «Galerie des Cahiers d'Art» Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία και ἀποδοτικότητα ὀργανώθηκαν ἐν συνεχείᾳ και οἱ ἐξῆς: 1946: Ἐκθεση Ἑλλ. Τέχνης στὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου, τὸν ἴδιο χρόνο, ἀτομικὴ στὸ Βρετανικὸ Ἰνστιτούτο Ἀθηνῶν, 1952: ἀτομικὴ στὴς Leicester Galleries» (Λονδίνου) με παρουσίαση τοῦ Μωρίς Ραῦνάλ, στὰ 1954 ἀτομικὴ στὸ Παρίσι στὴ Galerie Cahiers d'Art» και τὸν ἄλλο χρόνο ἀτομικὴ στὸ Λονδίνου στὴς «Galleries Leicester». Τὸν ἴδιο χρόνο και στὰ 1957 συμμετέσχε στὴς διεθνεῖς Biennales τῆς Λιθογραφίας ποῦ ἔγιναν στὴς Ἡν. Πολιτεῖες και στὸ Μουσεῖο de Cincinnati, ἐνῶ συγχρόνως (1957) ἐξέθετε και στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἁγ. Στεφάνου «Οἱ πρόδρομοι τῆς ἀφηρημένης Τέχνης». 1958: τρεῖς συγχρόνως ἐκθέσεις. Δυὸ ἀτομικές, στὴ Galerie de Cahier d'Art με εἰσαγωγή τοῦ Ρενὲ Σάρ (Παρίσι) και στὴ Galerie Jolas (Ν. Ἰόρκη)—και ἡ ἄλλη συμμετοχὴ στὴν Διεθνή Ἐκθεση τῶν Βρυξελλῶν: «50 Χρόνια Ζωγραφικῆς». Ἔργα του ὑπάρχουν: στὸ Ἐθν. Μουσεῖο τῆς Μοντέρνας Τέχνης, (Παρίσι), στὴν Τὰτ Γκάλερυ (Λονδίνου), στὸ Μητροπολιτικὸ Μουσεῖο τῆς Ν. Ἰόρκης, στὸ Μουσεῖο τοῦ Cincinnati (Ἡν. Π.), στὸ Μουσεῖο τοῦ Carcassonne (Γαλλίας), στὸ Μουσεῖο τῆς Μελβούρνης (Αὐστραλίας). Εἶναι καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν.

36. Χρονόπουλος Νίκος

(ὁδὸς Ἀρνης 9, τηλ. 74.288, Ἡλύσια, Ἀθήνα)

Γεννήθηκε στὰ 1908, στὸν Πειραιᾶ Δὲν ἐφοίτησε σὲ καμμιά Σχολὴ γιὰ καλλιέργεια τοῦ ταλέντου του, παρακολουθήσας μόνο, ἀπὸ τὰ 1942 μέχρι 1955 μαθήματα ἀπὸ τὸν ζωγράφο Γ. Μπουζιάνη. Ἐξέθεσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1955, παρουσιάσας 75 ἔλαιογραφίες ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότερες προσωπογραφίες, εἶδος στὸ ὁποῖο ἰδιαίτερως ἐπιδίδεται. Στὰ 1957 μετέσχε τῆς τότε Πανελληνίου και τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1958 παρουσίασε στὸ «Ζυγὸ» τὴ β' ἀτομικὴ του ἐκθεση.

Ἐκθέτες και Ἔργα

Α' ΟΜΑΣ :

7.4.59 — 2.5.1959

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

1. — ΟΥΜΒΕΡΤΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ :	15. Νικηφόρος Λύτρας (σχέδιο)
1. Αὐτοπροσωπογραφία	
2. Ἡ γυναίκα τοῦ καλλιτέχνη	
2. — ΣΠΥΡΟΣ ΒΙΚΑΤΟΣ :	6. — ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΓΙΑΣΗΣ :
3. Προσωπογραφία τοῦ κ. Κούκου	16. Ὁ στρατηγὸς Γ. Κονδύλης
4. Ἡ μητέρα τοῦ καλλιτέχνη Κ. Γ.	17. Ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας κ. Προκόπιος
5. Μετὰ τὸ λουτρό	
3. — ΔΗΜ. ΓΕΡΑΝΙΩΤΗΣ :	7. — ΔΗΜΟΣ ΜΠΡΑΕΣΑΣ :
6. Πορτραῖτο τῆς κ. Μ. Γ.	18. Δωδεκανησία
7. Προσωπογραφία τῆς κ. Ν. Α.	19. Προσωπογραφία Ε. Δ. Μ.
8. Σπουδὴ κεφαλῆς	
4. — ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ — ΚΑΡΑΒΙΑ :	8. — ΧΑΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ — ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΟΥ :
9. Πορτραῖτο τοῦ Κώστα Οὐράνη	20. Ὁ ποιητὴς Κ. Π. Καβάφης
10. Πορτραῖτο τῆς Ἀλίκης	21. Προσωπογραφία τῆς δ)δος Α. Σ.
11. Πορτραῖτο τοῦ κ. Δ. Λ. Φ.	22. Προσωπογραφία τοῦ κ. Δ. Σ.
12. Πορτραῖτο κ. Κ. Π.	
5. — ΣΟΦΙΑ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ :	9. — ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ :
13. Προσωπογραφία τῆς κ. Σ. Ν.	23. Κεφαλὴ δ)δος Β.
14. Προσωπογραφία τῆς δ. Λ. Σ.	24. Κεφαλὴ παιδιοῦ
	25. Αὐτοπροσωπογραφία

ΠΑΛΑΙΟΙ

10. — ΔΗΜΟΣ ΔΗΜΑΣ :	31. Προσωπογραφία τῆς κ. Σ. Α.
26. Πορτραῖτο τῆς κ. Χ. Α.	
27. Πορτραῖτο τῆς κ. Μ. Α.	
11. — ΕΥΑΓ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ :	13. — Γ. ΡΟΪΛΟΣ :
28. Ἡ ποιήτρια κ. Μυρτιώτισσα	32. Ἐνας γέρος
29. Πορτραῖτο τῆς κ. Ζαμπίκου	33. Γυναίκα
12. — ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ :	14. — Γ. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ :
30. Προσωπογραφία τῆς κ. Τζ. Μ.	34. Ἡ κόρη μου Ἴρις
	35. Πορτραῖτο Κ. Ὀρφανίδη
	36. Πορτραῖτο τοῦ Γ. Θεοτόκη

ΟΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΠΟΥ ΕΛΑΒΑΝ ΜΕΡΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ὌΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ Α' ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Μαγιάσης Νικόλαος

Γεννήθηκε στὰς Ἀθήνας στὰ 1905 και ἤρχισε ἰχνογραφῶν ἀπὸ ἡλικίας 5 ἐτῶν ! Ἐσπούδασε στὴν Ἀνωτ. Σχ. Καλῶν Τεχνῶν ἀπ' ὅπου ἀπεφοίτησε στὰ 1932, βραβευθεὶς πεντάκις, και μὴ λαθῶν μέρος εἰς οὐδένα διαγωνισμόν ὑποτροφίας πιστεύων πῶς ἡ Τέχνη κατοικεῖ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀρχαιότητος και ὀχι στὸ Ἐξωτερικό. Ἀπὸ τοῦ 1937 μέχρι τοῦ 1940 ἐξέθεσε τετράκις. Εἰδικευθεὶς στὴ Θαλασσογραφία παρουσίασε τόσο στοὺς Πανελληνίους (1942, 1948) ὅσο και σὲ κάθε ἄλλην ὁμαδικήν, ἔργα του διακριθέντα διὰ τὴν χάριν των και τὴν τέχνη των γύρω ἀπὸ τὸ Θαλασσινὸ Θέμα.

1. ΜΑΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ :
1. Πορτραίτο ανδρικό
2. Παιδικό κεφάλι
2. ΛΙΛΗ ΑΡΛΙΩΤΗ :
3. Γυναικείο κεφάλι
4. Προσωπογραφία
5. Άνδρικό κεφάλι
3. ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ :
6. Προσωπογραφία τής κ. Α. Κ.
7. Αυτόπροσωπογραφία
8. Προσωπογραφία κοριτσιού
4. Α. ΒΑΣΙΛΙΚΙΩΤΗΣ :
9. Μικρό πορτραίτο
10. Γυναίκα του Σουδάν
11. Σχέδιο
5. ΧΑΡΑ ΒΙΕΝΝΑ :
12. Προσωπογραφία Κούκης Σπηλιοπούλου
13. Τό κορίτσι με τὸ πουλί
14. Εικόνα νέου
6. ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΙΤΗΣ :
15. Αυτόπροσωπογραφία
7. ΚΩΣΤΑΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟ :
16. Πορτραίτο του Jules Romains
17. Προσωπογραφία του Derain
18. Νίκος Καζαντζάκης
8. ΑΛΚΗΣ ΓΚΙΝΗΣ :
19. Ένας ναύτης
9. Γ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ :
20. Η κ. Άλεξάνδρα Σ. Κωνσταντοπούλου
21. Προσωπογραφία κυρίας
10. ΝΙΚΟΣ ΓΩΓΟΣ :
22. Ο ζωγράφος Α. Ν.
23. Σκίτσο του Καβάφη
11. ΘΕΟΦΙΛΟΣ — Γ. ΦΑΡΜΑΚΗΣ :
24. Προσωπογραφία νέου
25. Προσωπογραφία γέροντος
12. ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΩΜΗΣ :
26. Η κυρία Σ. Μ. Χ.
27. Αυτόπροσωπογραφία
13. ΑΝΝΑ ΚΑΛΛΙΑ — ΒΙΤΑΛΗ :
28. Προσωπογραφία κόρης
29. Η κ. Ο. Ζ.
14. ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ :
30. Προσωπογραφία τής κ. Μαρίας Περ. Ράλλη
31. Μία νέα
32. Μάριαν
33. Ο κ. Κλίφορντ Μπάξ
34. Αυτόπροσωπογραφία
15. ΙΡΙΣ ΛΟΓΟΘΕΤΟΠΟΥΛΟΥ :
35. Προσωπογραφία τής κ. Ι. Γ.
36. Κεφαλή παιδιού
37. Η κ. Μ. Α.
16. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΓΙΟΣ :
38. Στράτης Μυριβήλης
39. Μιχάλης Κωνσταντόπουλος
40. Άμαρυλλίς
17. ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΥΖΙΑΝΗΣ :
41. Τό πορτραίτο του κ. Π
42. Προσωπογραφία κ. Άλεξάνδρας Κωνσταντοπούλου
43. Πορτραίτο του Δρος Ήλια Καϊμάκη (Μόναχο, 1919)
18. ΚΑΚΙΑ ΝΑΤΑΡΙΔΟΥ :
44. Άλέξανδρος και Άλίκη Δρακούλιδη
45. Αυτόπροσωπογραφία
46. Πορτραίτο τής κ. Ρέττης Κ.
19. ΑΝΤΩΝΗΣ ΝΙΝΟΣ :
47. Η αδελφή μου (Μ. Ν.)
48. Η γυναίκα μου (Υ.Μ.—Ν.)
20. ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΘΕΝΗΣ :
49. Προσωπογραφία τής δίδος Σ. Α. (1900)
21. ΜΑΡΙΑ ΡΑΜΦΟΥ :
50. Προσωπογραφία νέου
51. Ο Πώλ Νόρ
22. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΡΙΓΟΣ :
52. Προσωπογραφία κοριτσιού
53. Η κυρία με τὸ τριαντάφυλλο
54. Προσωπογραφία παιδιού
23. ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΕΡΛΙΔΟΥ - ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ :
55. Η Άννίκα
56. Άγγελος Τερζάκης
57. Ο πεζογράφος Άλκ. Γιαννόπουλος
24. ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ :
58. Σχέδιο γυναικείου πορτραίτου
59. Σχέδιο ανδρικού πορτραίτου
25. Ν. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΓΚΙΚΑΣ :
60. Ο πατέρας μου

Άρλιώτη Λίλη

(ὁδὸς Ὀμήρου 43, τηλ. 612.111, Ἀθήνα)

Ἐγενήθηκε στὰς Ἀθήνας. Ἀπὸ μικρὴ ἐσπούδασε σύγχρονα μουσικὴ καὶ ζωγραφικὴ. Ἀπὸ τοῦ 1948 ποὺ πρωτοφανερώθηκε ἐπίσημα, παρουσιάζει ἔργα σὴν σὲ διάφορες Ἐκθέσεις. Ἐλαβε μέρος σὲ 2 Πανελληνίους Ἐκθέσεις (1948 καὶ 1952). Εἶναι ἰδρυτικὸ μέλος τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Σωματείου «Ἀρμός» καὶ μετέσχε σὲ τρεῖς ἐμφάνσεις του (1949, 1950, 1952) στὰς Ἀθήνας καὶ Θεσσαλονίκη. Ἡ σειρά τῶν ἐκθέσεων της ἔχει ὡς ἐξῆς: 1955: Ἀ' Ἀτομικὴ Ἐκθεση στὴν Ἀθήνα (Αἶθουσα Πεῖν), 1956: Ἀ' Ἀτομικὴ Ἐκθεση στὴν Ἀμερικὴ (Callery Yolas. Ν. Υ.) 1957: Συμμετοχὴ στὴν ἸΥ Μπιενάλε τοῦ Σάν Πάολο, Βραζιλίας, 1958: Β' ἀτομικὴ Ἐκθεση στὴν Ἀθήνα (Αἶθουσα «Ἀρμός»), 1959: Συμμετοχὴ στὴν παρουσίαση τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης στὸ Παρίσι (Galerie Creize) τὸν ἴδιο χρόνο συμμετοχὴ στὴν παρουσίαση Ἑλλ. Τέχνης ἀπὸ τὸ (Smitsonian Institute — Washington). Στὰ 1959 νέα συμμετοχὴ στὴν Ἑλλ. Γυναικεία Ἐκθεση Βενετίας. Ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος ὡς καὶ τοῦ «Σωματείου Ἑλληνίδων Καλλιτεχνίδων» μὲ τὶς ὁποῖες ἐκθέτει συχνά. Ἔργα της ὑπάρχουν σὲ διάφορες ἰδιωτικὲς συλλογὲς στὸ Λονδίνο, Ἀμερικὴ, Ἰταλία καὶ Ἑλλάδα. Τὸ ἔργο της ἐμελετήθη ἀναλυτικὰ ἀπὸ πολλοὺς Ἑλλήνας αἰσθητικούς ὡς καὶ ξένους ἰδίως Ἀμερικανούς (Lavern George (Arts) Stuart Preston — Ν. Υ. Times) καὶ ἄλλους.

Γκίνης Ἄλκης

(ὁδὸς Ἐβρου καὶ Μιλτιάδου 3, Αἰγάλεω—Ἀθήνα)

Ἐγενήθηκε στὰς Ἀθήνας τὸ ἔτος 1933. Ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε κλίση στὴ ζωγραφικὴ, διαθέτοντας πολλὰς ὥρες τοῦ 24ώρου του, μαζί με τὰς Γυμνασιακὰς του σπουδὰς καὶ γιὰ τὴν ἰδιαίτερὴν του αὐτὴν ἐπίδοση. Δὲν ἐφοίτησε στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, οὔτε παρηκολούθησε ποτὲ μαθήματα Εἰκαστικῶν Τεχνῶν ἀπὸ ἐπαγγελματίαν ζωγράφου. Μόνος του καλλιέργησε τὴν ἑστικτὴν του αὐτὴ κλίση στὴν τέχνη τοῦ χρωστήρα ἀντλώντας τὰ θέματά του ἀπὸ τὴ ζωτῶν μαζῶν καὶ τοὺς λαϊκοὺς τύπους.

Καλλία - Βιτάλη Ἄννα

(ὁδὸς Βασ. Σοφίας 49β, τηλ. 70.924, Ἀθήνα)

Ἐγενήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου καὶ ἔκαμε τὶς γυμνασιακὰς της σπουδὰς στὸ ἐκεῖ ἀγγλικὸ σχολεῖο «High School». Ἀπὸ μικρὴ ἔδειξε μεγάλη κλίση στὴ ζωγραφικὴ, γι' αὐτὸ καὶ οἱ γονεῖς της τὴν ἔστειλαν νὰ σπουδάσῃ, παρακολουθήσασα ἐπὶ 3 χρόνια μαθήματα στὴ «Royal drawing society» τοῦ Λονδίνου. Ὅταν ἤρθε στὴν Ἑλλάδα τὴν δέχτηκε γιὰ ἰδιαίτερα μαθήματα ὁ Γ. Ἰακωβίδης, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ὁποῖου συνέχισε ἐπὶ σειρά ἐτῶν στὸ ἐργαστήριον τοῦ χαράκτη Δ. Δάβη. Ἀπασχολήθηκε ἰδιαίτερα μὲ τὴν προσωπογραφίαν μὲ πάθος, οἱ οἰκογενειακὰς της ἀσχολίες ὅμως δὲν τῆς ἀφίσαν καιρὸ νὰ παρουσιασθῇ ἐνωρίτερα ὡς ζωγράφος, παρ' ὅλον ὅτι στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀγνωστὴ.

Κωνσταντοπούλου Βαρβάρα

(ὁδὸς Ἀλωπεκῆς 26, Κολωνάκι. Τηλ. 71.496 καὶ 29, Eduardes Square, London Tel. 6.676)

Ἐγενήθηκε στὸν Πειραιά. Ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν ἐπήγαν στὴν Ἀγγλία ὅπου ἔκαμε τὶς κλασσικὰς της σπουδὰς, καὶ ἐγκατεστάθη μονίμως στὸ Λονδίνο. Ἡ καλλιτέχνης, ὡς γνωστὸν εἶναι αὐτοδίδακτος. Ἡ πρώτη της ἀτομικὴ ἔκθεση ἔγινε στὰ 1947 καὶ στὸ Cooling Galleries, μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Τὸν ἴδιον χρόνον προσεκλήθη καὶ ἐξέθεσε καὶ στὴ Διεθνή Ἐκθεσὶ τοῦ Λονδίνου (International Exhibition εἰς τὸ R.B.A. Galleries), ποὺ ἐγκαινιάσθηκε ἀπὸ τὴ Δούκισσα τοῦ Κέντ. Ταυτοχρόνως προσεκλήθη ἀπὸ τὸ Β. Β. C. καὶ ἐνεφανίσθη στὴν τηλεόρασι εἰς τὸ Alexandra Palace ὅπου καὶ ὠμίλησε γιὰ τὴν Τέχνην της ἐπιδείξασα καὶ πίνακάς της, θεμάτων ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ

από τον Σαίξπηρ. Τόν ίδιο καιρό στο Duchess Theatre του Λονδίνου έκαμε τὰ σκηνικά δια τούς «Βρυκόλακες» του Ίψεν που έπαρουσίασεν ο Ιμπρεσαρίος C. B. Cochran. Έτσι, ύστερα από πολλές έπιτυχείς άτομικὰς εκθέσεις έκαμε μίαν ακόμη και στην Άμερική (1950) στην Hugo Gallery όπου και εκεί οι έφημερίδες και τὰ καλλιτεχνικά περιοδικὰ έγραψαν ένθουσιωδώς. Στην Έλλάδα έδωσε τρείς άτομικὰς εκθέσεις όπου και έδω οι κριτικοί έγραψαν ένθουσιωδώς, δύο στον «Παρνασσό» (1948, 1958) και την τρίτη στον Πειραιά τον ίδιο χρόνο (1958) όπου παρά την χαμηλή στάθμη του καλλιτεχνικού της ένδιαφέροντος ή γεννέτερά της, τής έπεφύλαξεν μοναδικήν κοσμοσυρροήν. Η πολύπλευρος καλλιτέχνης είναι ακόμη δραματικός συγγραφέυς, μουσικός, παίζει πιάνο, βιολί. Έκτος δέ τούτων είναι κάτοχος σπανίας φωνής δραματικού σπράνου, πρόκειται δέ εις προσεχή της ταξίδια στην Ν. Ύόρκη και τὸ Λονδίνο, να παρουσιάση τὰς διπλάς της ικανότητας, εκθέτουσα έργασίας της και παρουσιαζόμενη σε συναυλίαν κ. ά.

Μούγιος Γεώργιος

(*ὁδὸς Ὑπατίας 5, τηλ. 28.651, Ἀθήνα*)

Έγεννήθηκε στὰ 1907 στην Πάτρα. Έσπούδασε στην Άνωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με δασκάλους τὸν Γερασιώτη, Ίακωβίδη και τὸν Βικάτο. Έκαμε πολλά καλλιτεχνικά ταξίδια στην Εὐρώπη κι' έφθασε μέχρι τής Λαπωνίας. Έπιστρέφων εις Ἀθήνας εξέθεσε πλειστάκις παρουσιάζων έργα με θέματα έμπνευσμένα από τὰ ταξίδια του, με μεγάλη έπιτυχία. Έξέθεσεν επίσης στὰς Πάτρας και την Θεσσαλονίκη. Τελευταίως εξέθεσε στὸ Σαλὸν τοῦ Παρισιῦ τὸ πορτραίτο τοῦ κριτικοῦ Paul de Sandeas Ἔργα του εὐρίσκονται εις πολλές ιδιωτικὰς συλλογὰς, στὸν Δῆμο Πατρῶν ὡς και στὸ Διοικητήριον Θεσσαλονίκης.

Τεργλίδου - Γιαννοπούλου Γεωργία

(*ὁδὸς Σκρᾶ 16. Καλλιθέα, Ἀθήνα*)

Έγεννήθηκε στὸ Φανάρι τής Πόλης. Ἀπό νεαρωτάτης ἡλικίας έπεδόθη στὸ σχέδιο και μαζί με τίς κλασσικὲς σπουδές της ὀλοκλήρωσε τὴ μελέτη τὼν εἰκαστικῶν τεχνῶν με τὴν ἐπι πενταετία καθοδήγηση και διδασκαλία τοῦ ἀρχιτέκτονος και ζωγράφου τής Πόλης καθηγητοῦ Κωνσταντίνου Βασματζίδη. Έμαθήτευσε ἀκολούθως ἐλθούσα στὰς Ἀθήνας στὸ Ἄτελι τοῦ καθηγητοῦ Ὁδ. Φωκά και ἐπι βραχὺ χρονικὸ διάστημα παρηκολούθησε τὴν διδασκαλία στην Ἀκαδημία Καλών Τεχνῶν τοῦ Μιλάνου (Μπρέρα) τοῦ εργαστηρίου τοῦ καθηγητοῦ και ζωγράφου Π. Ντε Φραντζίσκο. Είναι μέλος τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου ἀπὸ τὸ 1957. Έχει κάμει τίς ἐξῆς άτομικὰς εκθέσεις: Τὸ 1931 και 1936 στὴ Θεσσαλονίκη και τὸ 1956 στὰς Ἀθήνας. Σε ὁμαδικὰς εκθέσεις έχει λάβει μέρος πολλές φορές ἰδίως στὶς Πανελληνίους (1938, 1948, 1957) ὡς και σε ἄλλας — ὅπως στὴν Ἐκθεση Ἑλληνίδων Ζωγράφων (Ρόδος 1954), ὁμαδικὴ Λευκάδος (1957), ὁμαδικὴ Ἐκθεση στὴ Διεθνή Ἐκθεση Θεσσαλονίκης (1957), ὁμαδικὴ Ἐκθεση στὴ Γκαλερί Τέχνης (1958) κλπ.

Φαρμάκης Γεώργιος - Θεόφιλος

(*Καρυές, Ἁγίου Ὁρους, Ἀθῶς*)

Έγεννήθηκε στην Κρανιά τής Ἐλασσῶνος στὰ 1936 και κατετάγη στην μοναστικὴν ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους στὰ 1950, ένταχθεὶς στὸ Γρηγοριάτικο κελλίον «Ἁγιοι Ἀνάργυροι» τοῦ ἀγιογραφικοῦ Οἴκου τοῦ γέροντος Παχῶμιο υ. Τίς πρώτες ὁδηγίες γιὰ τὴν μάθηση τής ἀγιογραφίας τὴν ὁποίαν εξέλεξε ἀπὸ κλίση στὴ Ζωγραφικὴ και ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἔλαβε παρὰ τοῦ γέροντος Σεραφεῖμ Ὁφθαλμοπούλου, εργάζεται δὲ ἀπὸ τοῦ 1953 ὡς ἀγιογράφος κατὰ τὸ βυζαντινὸν πρότυπον. Πλείστα ἀγιογραφικὰ έργα του, ὅπως εἰκόνες κ. ά. εὐρίσκονται σε διάφορους ναοὺς, μετέσχε δὲ στὴν Πανελλήνιο Ἐκθεση Βυζαντινῆς Τέχνης τοῦ 1957, ποὺ ὁργανώθηκε στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο.

Γαῖτης Νίκος

(*ὁδὸς Γερουλάνου 13, Καλαμάκι*)

Γεννήθηκε στὸ Βενεφάδο τής Τήνου στὰ 1920. Κατ' ἀρχὴν φοίτησε στὸ προκαταρκτικὸ τής Ἀνωτ. Σχολῆς Καλών Τεχνῶν παρακολούθησας μαθήματα στὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου καθηγητοῦ Δημ. Μπισικίνη. Στὰ 1946 εἰσελθὼν εις τὴν Σχολὴν ἐχρημάτισε μαθητῆς τὼν καθηγητῶν Ἄργυρου και Γεωργιάδη εις τὰ ἐργαστήρια τὼν ὁποίων και ἐφοίτησε. Ἀποφοιτήσας στὰ 1949, ἔλαβε τὸ δίπλωμά του με δύο πρώτους ἐπαίνους και ἓνα πρῶτον βραβεῖον γυμνοῦ. Μετέσχε στὴν Πανελληνίον τοῦ 1952 καθὼς και στὴν ὁμαδικὴ Ἐκθεση Ζωγραφικῆς τής «Μορφωτικῆς Λέσχης» τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. (ὡς ὑπάλληλος τοῦ Ὁργανισμοῦ τούτου) τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1955.

Κόντογλου Φώτης

(*ὁδὸς Βιζυνοῦ 16, τηλ. 882.426, Κυπριάδη, Ἀθήνα*)

Γεννήθηκε στὰ 1895 στὸ Ἀἰβαλί τής Μ. Ἀσίας ὅπου και ἐτελείωσε τίς γυμνασιακὰς του σπουδές. Οἱ γονεῖς του τὸν προώριζαν γιὰ τὸ ναυτικὸ στάδιο, ἀλλὰ γρήγορα παρετήθησαν τής ἐπιθυμίας αὐτῆς, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐξεδήλωνε φανερὰ τὴν ἀντίθεσή του σ' αὐτὸ και μεγίστην κλίσην στὰ Γράμματα και τὴν Καλλιτεχνία. Καὶ εὐτυχῶς γιὰ τὸν ἐκέρδισε τὸ Πνεῦμα, ὅπου διέπρεπε πολλαπλὰ, διακριθεὶς και στὶς δύο ἐκδηλώσεις του και μάλιστα αὐτοδημιουργηθεὶς μεγάλος. Νεώτατος ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρίδα του περιεπλανήθη ὡς ναυτικὸς σε πολλοὺς τόπους και χῶρες (διὰ τὰς ὁποίας ἀργότερα έγραψεν έντυπώσεις ἀριστουργηματικὰς και ἐξαισιες ποὺ τιμοῦν τὴν νεοελληνικὴ Λογοτεχνία) μετερχόμενος διάφορα ἐπαγγέλματα και συμπληρώνων με μελέτες, γνωριμίες και θεωρήσεις τὴν καλλιτεχνικὴ μόρφωσή του. Ὁ ἀποκλεισμός του κατὰ τὸν ἀ' παγκόσμιο πόλεμο στὸ Παρίσι, τὸν βοήθησε πολὺ στὴ γενικὴ μόρφωσή του, με τὸ τέλος του δὲ γύρισε στὴν πατρίδα του, τὴν ὁποία ἐγκατέλειψε μετὰ τὴν μικρασιατικὴ καταστροφή, ἐγκατασταθεὶς μόνιμως στὴν Ἀθήνα. Ἐδῶ ἐνεφάνισε ἐπιτυχῶς τὰ πρῶτα λογοτεχνικά του έργα («Pedro Casaz», «Βασάντα», ταξίδια», κ. ά.) και μαζί με ἄλλες του ἐκδηλώσεις, ἐξεδηλώθη και ὡς καλλιτέχνης με μοναδικὴ και ἰδιότυπη ἐπίδοση στὴ Βυζαντινὴ Τέχνη, τὴν ὁποία ὑπρέτησε και ὑπηρετεῖ πιστὰ, μὴ ἀπομακρυνθεὶς ποτὲ ἀπὸ τίς ἐπιδιώξεις της με φανατικὴ προσήλωση και μοναδικὸ πάθος στὶς παραδόσεις της, και μὴ παραδεχόμενος ἄλλη Τέχνη, πλὴν τής Βυζαντινῆς. Ἐργάστηκε ὡς ἀγιογράφος σε πολλὰς ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος, ἐδέχθη πολλές προτάσεις νὰ μεταβῆ στὸ Ἐξωτερικὸ και νὰ τοιχογραφῆση ναοὺς τής Ἀμερικῆς, τής Αἰθιοπίας, τής Ἀφρικῆς κ. ά. πλὴν ὁμως δὲν ἀπεμακρύνθη ποιά ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Σπουδαία ἐργασία του εἶναι ἡ διακόσμηση τὼν 3 αἰθουσῶν τοῦ Δημαρχεῖου με μυθολογικά και ἱστορικά θέματα, ὁ καθαρισμός και ἡ συντήρηση τὼν τοιχογραφιῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Θεσβόνικης κ.λπ. Με τὴ διδασκαλία του ἐδημιούργησε πολλοὺς νέους ζωγράφους ποὺ ἡ προσήλωση και ἡ ἀφώσισή των στὴ Βυζαντινὴ Τέχνη εἶναι τὸ μεγαλύτερο τους προσόν και τὸ ἅπαντον τοῦ ταλέντου των.

Κωνσταντινίδης Κωνστ.

1871 — 1953

Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη στὰ 1871, ἀλλὰ 3 χρόνια μετὰ ἡ οἰκογένειά του ἐγκατεστάθηκε μόνιμα στὴν Ἀθήνα. Σπούδασε Νομικά χωρὶς ὁμως ποτὲ νὰ τὰ χρησιμοποίηση. Ἐχοντας κλίση και στοὺς δύο κλάδους τὼν Εἰκα-

στικῶν Τεχνῶν ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ἀρχικῶς ὡς ἐρασιτέχνης, στὰ 1900 ὁμῶς πῆγε στὸ Παρίσι καὶ ἐνεγράφη στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Συμπληρωματικὰ ἔκαμε ἰδιαιτέρως σπουδὲς γλυπτικῆς μὲ τὸ Γάλλο γλύπτη Alexandre Falguière. Ἀνικανοποίητος συμπληρῶνει τὶς γνώσεις του ἐπὶ τῆς ζωγραφικῆς μὲ τὸν ζωγράφο Benard εἰδικευθεὶς στὴν τεχνικὴ τοῦ παστέλ. Ἔτσι κάτοχος καὶ τῶν δυὸ αὐτῶν κλάδων κατέρχεται στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀρχίζει ἐργασία, ἐκθέτοντας συχνὰ στὰς Πανελληνίους καὶ στὶς ἄλλες ὁμαδικές, ἔργα του, κυρίως μεγάλα, γλυπτικά. Ἀπὸ ζωγραφικῆς τὸν ἐνδιαφέρει ἡ προσωπογραφία, — μετὰ τὸν θάνατο δὲ συγκεντρώθηκαν πλεῖστα ὅσα πορτραῖτα σὲ παστέλ, τερακότες καὶ μεγάλες γλυπτικὲς συνθέσεις. Εἰς τὴν Τέχνην ἔμεινε ὡς ἕνας καλλιτέχνης πολὺπλευρος, ἀνήσυχος καὶ γεμάτος δημιουργικὰ προσόντα.

Μαξίμου Χάρις

(ὁδὸς Ἀγ. Φωτεινῆς 9, τηλ. 969.665, Ν. Σμύρνη—Ἀθήνα)

Κατάγεται ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Στὴν Ἀθήνα σπούδασε ζωγραφικὴ κατ' ἀρχὴν μὲ τὸν Δ. Γερασιώτη καὶ ἀργότερα μὲ τὸν Ἀλ. Κοντόπουλο, ἐπίσης καὶ στὴν Ἑλβετία μὲ τὸν Guido Fischer (Aarau). Ἡ πρώτη ἀτομικὴ τῆς ἐκθεσὸς στὴν Ἀθήνα, ἔγινε τὸ 1956 ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἐλβετικῆς πρεσβείας. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς εὐρίσκονται στὴν Ἑλβετία, Γερμανία, Οὐγγαρία, Αἴγυπτος καὶ Ἀμερικὴ. Παντρεμένη Ἑλβετὸ ἔχει τὸ πραγματικὸ ὄνομα Χαρίκλεια Βουσιλέγγερ γιὰ τὸ Μαξίμου εἶναι καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο.

Παπαδάκη Ν. Μαρίκα

(ὁδὸς Γεωργίου Σουρῆ 3, τηλέφ. 22.516, Ἀθήνα)

Γεννήθηκε στὰ Χανιά τῆς Κρήτης, ἀπὸ γονεῖς, ποὺ καὶ οἱ δυὸ κατάγονται ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ κλάδο τῶν Μουσούρων τοῦ Βυζαντίου. Πολλοὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά της, ἀνεδείχθησαν αὐτοδίδακτοι ζωγράφοι, μεταξύ δὲ τούτων ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατέρα της Μιχαὴλ Κ. Παπαδάκης, ἐσπούδασε μάλιστα καὶ στὴν Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Τούτος ἀπ' ἀφορμῆς τοῦ μεγάλου του ταλέντου, ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς μαθητὲς τοῦ Λύτρα καὶ διέπρεψε στὴν ἀγιογραφία, ὅσο λίγοι Κρήτες ἀγιογράφοι, δημιουργῶντας δικές του ἀγιογραφικὲς συνθέσεις. Μὲ τὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴ καλλιτεχνικὴ παράδοσι ἐπροχώρησε ἐντελῶς ἐρασιτεχνικὰ καὶ ἀπὸ ἀγάπη στὴν Τέχνη καὶ χωρὶς συνεχῆ ἐξάσκησι στὴ ζωγραφικὴ τοπείου, λουλουδιῶν nature morte (μὲ λάδι, παστέλ, ἀκουαρέλλα) καὶ προσωπογραφίας, στὴν ὁποία ἔχει ἰδιαιτέρη ἀγάπη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τωρινὴ ἐκθεσὴ, ἔλαβε μέρος σὲ τρεῖς ὁμαδικές ἐκθέσεις στὰ Χανιά καὶ μία στὴν Ἀθήνα πρὸ διετίας.

Περίδη Ἐρριέττη

(Λεωφ. Βασ. Σοφίας 66, τηλ. 73.592, Ἀθήνα)

Γεννήθηκε στὴ Σύρο τὴν πρωτεύουσα τῶν Κυκλάδων. Σὲ παιδικὴ ἡλικία ἐπῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅπου ἔκτοτε διέμεινε μέχρι τοῦ 1952 ὅποτε ἐγκατεστάθη στὰς Ἀθήνας. Παρηκολούθησε σχέδιο καὶ ἐλαιογραφία στὰ ἐργαστήρια τῶν ἀλεξανδρινῶν ζωγράφων Ζανιέρη, Ἀγγελοπούλου καὶ Παπαγεωργίου. Ἐξέθεσε πίνακές της ἀπὸ τὸ 1938 στὰ ἐτήσια Σαλὸν ζωγραφικῆς τοῦ γνωστοῦ καλλιτεχνικοῦ διεθνοῦς ὀμίλου «Ατελιέ» τῆς Ἀλεξανδρείας. Στὰς Ἀθήνας ἔλαβε μέρος σὲ πολλὰς ὁμαδικές ἐκθέσεις, ὅπως τοῦ «Πρακτορείου Πνευματικῆς Συνεργασίας» ὡς καὶ τῆς «Ἑλληνο-Ἀμερικανικῆς Λέσχης Γυναικῶν», κλπ.

Ταρσούλη Ἀθηνᾶ

(ὁδὸς Σόλωνος 92, τηλ. 612 366, Ἀθήνα)

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα — τὸ γένος Ἀλεξ. Πιττακοῦ — ὅπου ἐσπούδασε τραγούδι, μουσικὴ καὶ ζωγραφικὴ. Γνωστὴ καὶ ὡς ποιήτρια, λογοτέχνης καὶ συγγραφεὺς, ἔγραψε πολλὰ καὶ ἀξιόλογα βιβλία — ποιήματα, διηγήματα, ἱστορικὲς μονογραφίες Ἑλληνίδων, λαογραφικὲς μελέτες, ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις. Τὸ συγγραφικὸ τῆς ἔργο, κριθὲν ὡς ἐθνικόν, ἐβραβεύθη τρεῖς φορές ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπαινέθη ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ἐπιγραφῶν τοῦ Παρισιοῦ. Ταξίδεψε στὴν Ἑλλάδα, στὴν Κύπρο, ὅπως καὶ στὴν Ἰταλία, Γερμανία καὶ Γαλλία ὅπου ἐμελέτησε τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων στὰ διάφορα μουσεῖα καὶ στὶς Πινακοθήκες. Στὸ Παρίσι ἀκολούθησε μαθήματα ζωγραφικῆς στὴ Σχολὴ τῆς Suzanne Hurel μαθήτριας τοῦ μεγάλου Lefevre ποὺ τὰ ἔργα του κοσμοῦν τὸ Μουσεῖο τοῦ Λουξεμβούργου στὸ Παρίσι. Ἐλαβε μέρος σὲ Πανελληνίους καὶ ὁμαδικές ἐκθέσεις ὅπως καὶ ὀργάνωσε μὲ ἐπιτυχία ἀτομικὲς τῆς ἐκθέσεις στὴν Ἀθήνα, στὴ Θεσσαλονίκη, Βόλο, Πάτρα, στὸ Κάιρο καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Χάλαρη Ἀλεξάνδρα

(ὁδὸς Σταδίου 35, τηλ. 22.730, Ἀθήνα)

Κατάγεται ἀπὸ τὴν Σύρο, ἀλλὰ ἀνετράφη καὶ μεγάλωσε στὴν Ἀθήνα. Τὰ πρῶτα τῆς βήματα στὴ Τέχνη παρακολούθησε ὁ ἀείμνηστος Γιαννούλης Χαλεπᾶς ὁ ὁποῖος καὶ ἔπεισε τοὺς γονεῖς τῆς νὰ τὴν σπουδάσουν. Ἐνεγράφη στὴν Ἀνωτ. Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πολυτεχνείου τὸ 1943. Συμπληρῶνει ἀργότερα μαθήματα ἀπὸ ἕνα μεγάλο καλλιτέχνη τὸν Ἰταλὸ Stanislo Ceschì καὶ ὀλοκληρῶνει τὶς μελέτες τῆς μὲ τὴν καθοδήγησι τοῦ ζωγράφου καὶ καθηγητοῦ τῆς Ἀνωτ. Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κ. Βασματζίδη, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πῆρε καὶ μαθήματα ἀγιογραφίας. Ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορά τὸ 1953 σὲ ὁμαδικὴ ἐκθεσὶ Φαληρέων ζωγράφων. Τὸ 1954 ἡ πρώτη τῆς ἀτομικὴ ἐκθεσὶ στὰς Ἀθήνας ποὺ ἐπανελήφθη καὶ στὸ Φουαγιέ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἑστίας» Πειραιῶς. Ἀκολουθεῖ τὸ 1956 συμμετοχὴ τῆς σὲ ὁμαδικὴ ἐκθεσὶ στὸ Ζάππειον Μέγαρον, τὸ 1957 ἀτομικὴ ἐκθεσὶ στὴ Θεσσαλονίκη, καὶ ἀμέσως (1958) στὴν ὁμαδικὴ Γυναικῶν Ζωγράφων τοῦ «Πρακτορείου Πνευματικῆς Συνεργασίας». Τὸ χειμῶνα τοῦ ἴδιου ἔτους νέα ἐμφάνισί της στὴν ὁμαδικὴ ἐκθεσὶ 30 Γυναικῶν Ζωγράφων στὰς Πάτρας ποὺ ὀργάνωσε τὸ ἴδιο Πρακτορεῖο. Ἔργα τῆς ὑπάρχουν εἰς τοὺς Δήμους Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν καὶ σὲ ἰδιωτικὲς συλλογές στὴν Ἑλλάδα ὡς καὶ στὸ ἐξωτερικόν.

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΥΟ ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ
ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ
ΚΑΙ
ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ
(ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1959)

” Κ Ρ Ι Κ Ο Σ ”

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΗΠΑΤΕΡΑΣ
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΓΙΑΛΛΟΥΡΟΣ

●

Ἄνανεώσετε τὰ διαβάσματά σας
μὲ τὰ ἐκλεκτὰ περιεχόμενα τοῦ
μοναδικοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ.

●

Ζητήσετε νὰ σᾶς σταλλοῦν δείγματα:
33 *Mapesbury Road, London, N. W. 2, England.*